

У парламенті пропонують надати належні права та соціальні гарантії студентам і викладачам духовних навчальних закладів

У Верховній Раді України зареєстровано законопроект про внесення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» щодо соціального захисту студентів і викладачів духовних навчальних закладів.

Автор законопроекту, народний депутат Володимир Марущенко (партія ХДС), пропонує надати такі самі права і соціальні гарантії студентам, викладачам та працівникам духовних навчальних закладів, які передбачені для студентів та працівників приватних навчальних закладів.

Чинна редакція Закону надає студентам вищих і середніх духовних навчальних закладів лише окремі соціальні гарантії, дозволяючи їм користуватися «правами і пільгами щодо відстрочення проходження військової служби, оподаткування, включення часу навчання до трудового стажу в порядку і на умовах, встановлених для студентів та учнів державних навчальних закладів».

Проект пропонує доповнити статтю 11 Закону новим пунктом: «Викладачі та працівники релігійних навчальних закладів прирівнюються у соціальних правах і гарантіях до відповідних категорій працівників приватних навчальних закладів».

У такий спосіб автор законодавчої ініціативи пропонує поширити на викладачів та працівників духовних навчальних закладів соціальні та інші гарантії держави, передбачені для педагогічних, науково-педагогічних та інших працівників положеннями статей 55 та 57 Закону України «Про освіту». Реалізація цих положень законопроекту потребує відповідне державне фінансування, що пропонується врахувати у проекті Державного бюджету України на 2011 рік.

Народний депутат Володимир Марущенко необхідність таких змін пояснює тим, що статтею 11 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» лише частково визначено соціальні гарантії для громадян, які навчаються у вищих і середніх духовних навчальних закладах. Таким чином, на його думку, «порушено конституційний принцип рівності громадян незалежно від релігійних переконань».

РІСУ.

Засідання Ради Євангельських Протестантських Церков України

У канцелярії Церкви Християн Віри Євангельської України 24 лютого відбулось засідання Ради Євангельських Протестантських Церков України (РЕПЦУ). Учасники засідання висловили думки з приводу стану державно-церковних відносин в Україні та обговорили план діяльності Ради на 2010 рік, який передбачає активізацію співпраці протестантських Церков у духовній та соціальних сферах.

Зі вступним словом до присутніх звернувся головуючий у РЕПЦУ старший єпископ Михайло Паночко, який визначив орієнтири для роботи Ради протягом поточного року. Після цього керівники протестантських Церков розглянули актуальні питання державно-церковних відносин та міжконфесійного діалогу.

Учасники засідання погодилися з тим, що продовження конструктивної співпраці Церков та органів державної влади необхідне задля вирішення найбільш складних соціальних питань та допомоги малозахищеним верствам населення.

Члени РЕПЦУ ознайомились з проектом Концепції душпастирської опіки військовослужбовців Збройних Сил України, враховуючи те, що Міністерство оборони України відновило роботу над доопрацюванням цього документа.

Учасники зустрічі домовились підготувати спільні пропозиції до проекту Концепції та провести для цього спеціальне засідання Секретаріату РЕПЦУ. Напрацьовані зміни будуть спрямовані

до врахування до Ради у справах душпастирської опіки військовослужбовців при Мініборони.

Глави протестантських Церков також ознайомились з інформацією про стан нормативного забезпечення умов духовної та соціальної діяльності релігійних організацій в Україні, яку представив запрошений на засідання керівник Інституту релігійної свободи Олександр Заєць. Присутні схвально сприйняли повідомлення про рішення уряду щодо зменшення для релігійних організацій тарифів на комунальні послуги.

Крім цього, учасники засідання доправили головуючому у Раді надіслати

вітання від імені РЕПЦУ новообраному Президенту України Віктору Януковичу з нагоди його вступу на пост глави держави.

На завершення учасники засідання запланували подальші зустрічі в форматі Ради та інші спільні заходи у 2010 році.

У поточному році планується активізація діяльності РЕПЦУ у сфері подальшого розвитку діалогу з іншими євангельськими протестантськими Церквами в Україні з метою об'єднання зусиль у справі духовного відродження країни та соціального служіння.

Інститут релігійної свободи, м. Київ.

Жертвами релігійних сутичок у Нігерії стали вже 500 людей

Щонайменше 500 людей загинули в результаті зіткнень між християнами і мусульманами, що відбулися 7 березня неподалік від міста Джос у центральній частині Нігерії. Серед загиблих здебільшого жінки і діти.

Зіткнення відбулися в одному з сіл нігерійського штату Плато неподалік від Джоса, яке вже було ареною міжрелігійних зіткнень 2009 року.

Причиною трагедії стала війна між групами місцевих християн і мусульман. Віце-президент Нігерії Гудлака Джонатан оголосив для співробітників органів безпеки в центральній частині країни «червоний» (максимальний) рівень тривоги.

«Близько 500 людей загинули в результаті цього жорстокого акту», – розповів представник місцевої влади Ден Манджанга, який уточнив також, що співробітники служби безпеки вже заарештували 95 осіб.

Жертвами аналогічних кровопролитних зіткнень на релігійному ґрунті, що спалахнули в центральній частині Нігерії в середині січня 2010 року, стали щонайменше 326 осіб.

Великі зіткнення між ворогуючими етнічними та релігійними групами відбулися в Джосі й наприкінці листопада 2008 року. Тоді загинула 381 людина, по місту прокотилася хвиля погромів, було спалено близько 100 будинків, а також церкви і мечеті.

РІСУ.

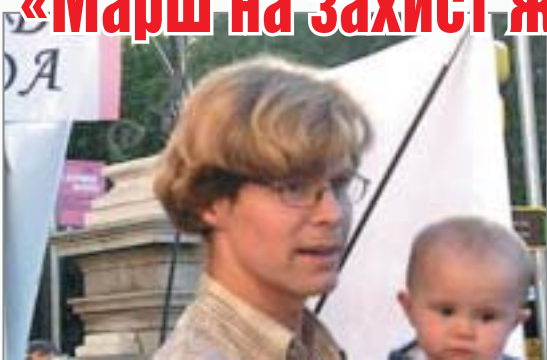
«Марш на захист життя» відбувся в Іспанії

У більш ніж 100 іспанських містах відбулися акції протесту противників легалізації абортів під назвою «Марш на захист життя». На наймасовішому мітингу в Мадриді було, за різними оцінками, близько 10 000 учасників. Протести спричинили ухвалення нового закону про аборти, який набирає чинності в липні 2010 р. Закон дозволяє аборти за бажанням жінки аж до 14-го тижня вагітності.

Критики, як інформує БІ-БІ-СІ, звинувачують владу в заохоченні до абортів, а прихильники цієї операції закликають дозволити переривання вагітності до 24-го тижня.

Новий закон про аборти – частина соціальних реформ в Іспанії, що викликали протест консервативної частини суспільства та Католицької Церкви.

РІСУ.

Відділ молодіжного служіння налагоджує стосунки з колегами з Європи

У м. Ліоні, Франція, пройшла конференція Молодіжного Форуму Європейської П'ятидесятницької Спільноти (Pentecostal European Fellowship Youth Ministries Forum, далі PEFY). Понад 50 керівників національних молодіжних служб Європи провели щорічну зустріч, що мала на меті аналіз, обмін досвідом та перспективами молодіжного служіння. Завідувач відділу молодіжного служіння Церкви ХВС України пастор Богдан Левицький представляв п'ятидесятницьку молодь України.

PEFY був ініційований старшими священнослужителями п'ятидесятницьких об'єднань Європи в 2006 році і діє як один із відділів загальноєвропейської діяльності п'ятидесятницьких церков поряд із Європейською П'ятидесятницькою Місією (PEM), об'єднанням медійників (EPRA), соціальним та жіночим служіннями (PEF-W).

Протягом конференції учасники, крім ділових питань порядку денного, приділили багато часу для молитов за потреби молодіжного руху в кожній із

представлених країн та особисті потреби присутніх, а також взяли участь у вуличній євангелізації на одній із центральних площ Ліона. У неділю молодіжні служителі взяли участь в ранковому служінні місцевої церкви, де пастором служить Мішель Чінер.

В Парижі українську делегацію – Богдана Левицького, Юрія Кулакевича та Івана Мудрого люб'язно вітали члени місцевої громади християн віри євангельської – українці, що живуть і працюють в Парижі та містах-сателітах.

«Я радий, що ми змогли зустрітись з колегами – молодіжними лідерами п'ятидесятницьких об'єднань Європи. Вважаю такий обмін досвідом важливою складовою успішного служіння молодому поколінню в теперішній час. Великий жаль і тривоги викликає інформація, що Європа стала постхристиянською, – і результати не забарилася: зростає кількість самогубств, злочинності, згубних звичок навіть в християнському середовищі. Думаю, що настав час Східній Європі надавати посильну допомогу Заходу», – підсумував пастор Левицький.

uupc.org.ua.

Не давайте місця дияволу

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

Багато віруючих досі вважають, що ту чи іншу ситуацію, ту чи іншу хворобу у їхнє життя допустив Бог. Ще інші думають, що Бог за наші погані вчинки карає нас хворобами. Однак у Новому Заповіті ми можемо знайти багато підтверджень тому, що справа виглядає не так. Не Бог карає нас, а ми самі даємо місце дияволу у своєму житті і таким чином надаємо йому можливість приносити хвороби і руйнування в наше життя.

Апостол Павло писав у Посланні до ефесян: «... місця дияволу не давайте!» (Еф. 4:27). Це дуже проста, але й дуже важлива заява. Ми самі даємо місце дияволу у своєму житті. Ми самі виходимо з-під Божого захисту, чинячи те, що відводить нас від Бога, даючи місце дияволу.

Яким чином ми можемо давати місце дияволу? У Посланні до галатів читаємо наступне: «Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, зазидки, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не впадує у волю Царства Божого!» (Гал. 5:19-21).

Усі ці діла дають можливість дияволу проникати в наше життя. І якщо ми не каємося, коли такі діла так чи інакше проявляються у нас, то врешті-решт ми можемо взагалі опинитися поза Божим Царством. Саме про це й пише апостол Павло. Усі ці прояви тілесної, гріховної природи людини, безумовно, так чи інакше впливають на здоров'я. І треба прагнути ходити у святості.

Однак не тільки цим ми даємо місце дияволу. Згадаймо, з чого почалося гріхопадіння людини. Адам і Єва дали місце (і не тільки місце, а й владу на землі) дияволу. «Але змії був хитріший над усю польову звірину, яку Господь

Бог учинив. І сказав він до жінки: «Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?» (1 М. 3:1).

Зверніть увагу на фразу: «Чи Бог наказав?». Ось де початок гріха. Ось де ми починаємо давати місце дияволу. Саме на цій основі диявол сьогодні і будує свою систему, своє царство на землі. Його основна зброя – обман. І обман цей полягає не просто в тому, що ми не можемо точно передати ті чи інші події, прикрашуючи їх своїми фантазіями. Справа виглядає набагато серйозніше. Брехня сатани полягає в тому, що він спотворює Боже Слово, що абсолютну істину, представляючи Бога обманщиком.

Так сталося з Адамом і Євою. Вони повірили брехні сатани і перестали вірити Богові й тому, що Він сказав. Сьогодні від цього страждає все людство. І навіть ми, християни, страждаємо від цього. Тому що дуже часто ми навіть не помічаємо, що продовжуємо відкидати Боже Слово, ставлячи його під сумнів.

Ми можемо думати, що коли не робимо нічого поганого, то тим самим вже не можемо давати місце дияволу. Але є й невіруючі люди, які не роблять нічого поганого, чинячи добрі діла. І як би добре це не виглядало, без Ісуса, без Божого Слова вони залишаються в покорі сатані. Тому ми можемо чути про різні трагічні історії, які відбуваються з добрими людьми.

Це стосується і віруючих. Тому що ми, віруючи в Ісуса, також можемо давати місце дияволу через свою неосвіченість, скептицизм, критику і сумніви.

Якщо в наше життя приходить якась хвороба, і при цьому ми продовжуємо говорити, що Бог для чогось це допустив або що Він хоче через це чогось

нас навчити, то таким чином ми даємо місце дияволу у своєму тілі. Саме він приносить хвороби, саме він – той, хто руйнує і нищить: «Злодій тільки на те закрадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10).

Диявол приходить, щоб вкрасти в нас здоров'я і вбити нас через хвороби. Він насолоджується, коли люди роками мучаться і страждають від болю. І якщо будемо вірити брехні про те, що Бог – джерело цих захворювань, то тим самим будемо дозволяти дияволу діяти в цій сфері нашого життя. І при цьому ми можемо мати близькі стосунки з Богом. Але це не означає, що Бог бажає, щоб ми залишилися з цими хворобами.

Гріхопадіння людини почалося з сумніву в тому, що сказав Бог. І сьогодні диявол таким же чином шукає способу проникнути в життя християн. Інколи він провокує нас, спокушуючи різними гріхами. Але найчастіше він діє дуже тихо й непомітно, підкидаючи нам одну невелику брехню за іншою. Ми навіть можемо не зауважувати, наскільки наша віра далека від того, що говорить у Своему Слові Бог. Нам може здаватися, що не так вже важливо, хто посиляє хвороби – Бог чи диявол, не має значення, зіллеть нас Бог чи ні, адже найголовніше – це виконувати Його заповіді і бути з Ним.

Так, бути з Ним, любити Його і свого ближнього – найголовніше для нас за будь-яких умов. Однак це не означає, що питання зіллення нам треба віддати в руки лікарів, можливості яких дуже обмежені порівняно з тим, що може зробити Всемогутній Бог. Ось і виходить, що, не маючи твердої віри, впевненості в те, що Бог хоче і може зіллити нас, ми не надаємо Йому такої можливості. І якщо ми не даємо місця Богові в якійсь сфері нашого життя, то це місце займає диявол.

Це, звісно, зовсім не означає, що всякий християнин, який страждає через хворобу, перебуває у владі сатани. Мова йде про те, що в сфері фізичного здоров'я, якщо ми залишаємось пасивними і такими, що сумніваємось, ми даємо можливість дияволу знову й знову атакувати нас і наших ближніх хворобами, завдавати нам страждань, від яких ми були викуплені ранами Ісуса Христа.

Нам треба прийняти рішення не давати місця дияволу – щоб Бог міг зіллити нас. Він хоче це робити для нас, тому що любить нас. І кожен з нас може почати вірити, відкидаючи всі наклепи сатани, незалежно від того, де знаходиться, до якої церкви ходить і від якої хвороби страждає. Вибір завжди залишається за нами.

Сергій Поляков.
Пастор.

новини

Відбувся II відбірковий тур Всеукраїнського фестивалю християнської поезії

В рамках Спільки християнських письменників України відбувся II відбірковий тур Всеукраїнського фестивалю християнської поезії. На фестивалі зібралися християнські поети і письменники. Усі вони — люди різного віку, з різних церков і різних конфесій, але єдині в бажанні нести своїми творами світло Істини для світу, що гине.

За словами голови Спільки християнських письменників Костянтина Шаповалова, дуже важливо приділяти час християнській літературі. Фестиваль дає можливість не тільки насолодитися поетичними творами, а й виявити нові дарування.

Костянтин Шаповалов сказав: «Безперечно, ми любимо християнську поезію. І якщо ми — Спілька християнських письменників, то ми повинні приділяти час християнській літературі. Ми хочемо виявити нові таланти, нові дарування по всій Україні, які могли б увійти до Спільки християнських письменників. А ще ми плануємо влаштувати свято християнської поезії в Одесі.

Дуже багато церков, особливо протестантських, підключаються до проведення заходу. І це буде велика євангелізація для міста, гарний фестиваль.

Це буде велика євангелізація для людей, які вперше почують християнську поезію.

Ми хочемо також показати, що християни — це не заангажовані якісь сектанти, ми маємо таланти, дари і хочемо цими дарами прославити нашого Бога і показати високий клас літератури, високий клас поезії».

Свої твори на II відбірковому турі Всеукраїнського фестивалю християнської поезії змогли прочитати дитячі письменники, автори-початківці, що тільки-тільки написали свої перші рядки, і письменники-професіонали, які вже видали по кілька книжок.

Тетяна Євдокимова почала писати вірші, коли прийшла до Господа. До цього нічого подібного за собою не зауважувала. Вже протягом десяти років поетеса пише для дітей і дорослих, і видала дві свої книги.

Тетяна Євдокимова поділилася думками з учасниками фестивалю: «Я ніколи не писала і не любила поезію, але коли прийшла до Господа, то Господь дивним чином відкрив цей дар, і відтоді я не могла вже ходити без паперу й олівця, щоб записувати ті чудові думки, поетичні образи, вірші, які дає Господь».

На цих фестивалях ми спілкуємося, визначаємо свій рівень, спостерігаємо, як наші брати і сестри дорослішають, які нові твори появляються в християнській літературі. І дуже важливо, що в Україні знайшли нас — авторів, кожного зокрема, об'єднали, і ось це Боже діло вийшло на цілком інший рівень, на рівень країни.

І перше, що необхідно в Україні, — це розвиток духовності, щоб всі люди знайшли Господа, і щоб всі спасли свої душі».

Журі представляли фахівці в галузі літератури, літературні критики, редактори. І вони були вимогливими: кожний твір не лише повинен бути професійно написаний, а й мати відповідний духовний рівень.

CNL-NEWS

Півмільйона студентів постили, щоб перемогти голод у світі

Студенти в США та інших країнах перебували в пості в останні вихідні лютого, щоб привернути увагу до становища тих, хто голодує у всьому світі.

Учасники не тільки перевернули догори дном свої тарілки, а й служили у своїх громадах і зібрали добровільні пожертви на допомогу жертвам землетрусу в Гаїті, а також підтримали роботу місії World Vision, яка годує голодних людей майже в 100 країнах.

Організатори сказали, що починаючи з 1992 року такі акції проходять щороку, студенти по всьому світу зібрали вже понад 130 мільйонів доларів. «В 2010 році понад півмільйона молодих людей по всій країні взяли участь в акції, зібравши 12 мільйонів доларів», — сказав Пет Роддс, менеджер акції 30-годинного посту.

Ваб Морріс, молодіжний служитель лютеранської школи «Наш Спаситель» в Бостоні, сказав, що молодь бере в цьому участь, тому що хоче змінити світ на краще.

«Коли ми проводили такі акції в минулому, студенти знали, що у світі існують злидні, розуміли свої переваги і дари, і в них зросло бажання робити все, що тільки можна, щоб

допомогти людям безпосередньо тут, на північному узбережжі Бостона, а також в усьому світі, — сказав Морріс. — Вони також зростають духовно від усвідомлення того, якими егоїстичними бувають багато з наших щоденних рішень, і починають трохи більше розуміти свою залежність від Бога у всіх своїх потребах».

«У християнській церкві Сапое Creek в Сен-Клауді, Флорида, молодь неоднозначно зреагувала на цю ініціативу. Деякі сприйняли пропозицію з оптимізмом, деякі ухилюлися, — сказав молодіжний служитель Росс Руннел. — Власне, для цього ми це і робимо, — щоб їхні очі відкрилися і зросло співчуття до голодних».

Студенти готувалися до цієї події кілька місяців, беручи участь в зборі коштів. Наступні 30 годин посту заплановані на 23-24 квітня.

CNL-NEWS.

Люди почали обманювати один одного значно частіше, ніж десять років тому. Причому у всіх сферах життя

Про це свідчать результати дослідження міжнародної компанії GfK Custom Research, яка провела опитування в 19 країнах включаючи Росію. Експерти пояснюють бажання обманювати вибором, що стоїть перед людьми у споживацькому суспільстві: залишитися чесним невдахою чи досягнути матеріального успіху за всяку ціну.

Більше половини опитаних в 19 країнах респондентів переконані, що до спекуляції найчастіше вдаються бізнесмени, у тому числі при сплаті податків. Найбільше (71-74%) на це нарікають у Греції, Угорщині і Туреччині, але зазначають також в Німеччині, Італії, Португалії, Румунії.

На зростання обману в «коханні і стосунках», «школі та університетах» ці країни вказують значно рідше. Рейтинги сфер життя, підданих обману, в Західній і Східній Європі приблизно однакові, чого не скажеш про США: там нарікають на зростання спекуляції у всіх сферах.

Експертів такий висновок не дивує: північноамериканські ЗМІ рясніють

повідомленнями про афери. «Америка переживає сильну кризу духовності, — коментує директор Центру соціальної політики Інституту економіки РАН Євгеній Гонтмахер. — Американці відчують, що їх суспільство побудоване не так, як це потрібно для майбутнього. Не дивна популярність Барака Обами з лозунгами «Америці потрібні зміни».

Статистика по Росії також відрізняється від середньоєвропейської. Системна робота податкових органів, показове «побиття» неплательників зробили свою справу: лише 39% росіян (проти 53% у Східній Європі) свідчать, що спекуляція при сплаті податків нині зустрічається частіше, ніж десять років тому. Про обман в «коханні і стосунках» висловилося лише 25% проти 36% по Східній Європі.

«У Росії значна частина суспільства потерпає від бідності, — зауважує п. Гонтмахер. — Люди поки що стурбовані задоволенням первинних потреб». Можливо, тому 62% росіян вказали на спекуляцію, що відбувається в сфері бізнесу. Однак, нарікаючи на обман, люди

залишаються частиною суспільства і обманюються самі.

«Радикальні моральні перемири зробили свідомість росіян дуже нестійкою, — коментує голова Соціологічного центру Російської академії державної служби Володимир Бойков. — Люди хочуть порядку, але, бачачи безпорядок, самі його продовжують. Люди не люблять хабарів, але дають їх, щоб полегшити вирішення проблеми».

Здорова економіка не може склестися в нездоровому суспільстві. «Усі думають тільки про гроші, — констатує п. Бойков. — Саме тому люди можуть дозволити собі продати гнилий сир і контрафактну продукцію під виглядом справжньої».

Тенденція зростання обману глобальна, але в Росії, на думку експертів, вона проявляється гостріше. «Можливість заробити в нас мало пов'язана з якостями, талантами людини, — говорить експерт. — Лікарі, вчителі, які повинні бути середнім класом і жити добре, опинилися соціальними аутсайдерами».

Любити особистість потрібно незалежно від її проблем і гріхів. А до гріха треба ставитися так, як до нього ставиться Бог. Реакція Бога на гріх – гнів і ненависть. Тому в консультуванні повинні поєднуватися дві емоції – любов і ненависть. Але їх не можна плутати. Любити треба особистість, ненавидіти – гріх, який вона робить. Так робить Бог. Він навіть похвалив одну церкву за ненависть: «Ти ненавидиш вчинки ніколаїтів, які і Я ненавиджу».

Продовження. Поч. у № 12 (63) за 2009 р., №1-2 (64-65) за 2010 р.

Працюючи з проблемою, любіть особистість

Сучасний гуманізм пропонує любити особистість і терпіти гріх. Пояснити минуле теперішнім і виправдати людину. Гуманізм – це один з найсильніших ворогів сучасності. Він знищує світ і роз'їдає церкву. Світ, який говорить про любов, і церкву, яка цю любов втратила. Люби всіх, приймай всіх. Ця любов без істини настільки спотворила людський розум, що до тварин сьогодні ставляться краще, ніж до людей. Можна знайти масу фільмів, в яких показують загибель багатьох людей. Але чи бачили ви хоча б один фільм, в якому образили кицьку або собачку? Навіть якщо такий фільм зняли, цензура його б не пропустила. А гори трупів людей за плечима героїв спокійно обходять будь-яку цензуру.

Це люди пошкодженого розуму. Тому що гуманізм – одне з найголовніших знарядь диявола. Ми навіть не уявляємо, наскільки він спотворює, знищує світ, знесилює і розкладає церкву. Тенденції світу проникають у церкву, якщо вона не пильнує. Є речі цілком очевидні – або чорні, або білі. Але є речі настільки сірені, що проти них немає протитрути. Ось вони якось непомітно стають нашим мисленням.

Знайте межу своїх можливостей

Як правило, люди приходять до нас на консультування не з радістю, а з горем, бідою, якоюсь потребою. Вони дійшли до краю і почуваються пригніченими від безвиході, раними і підконтрольними. Людей з проблемою дуже просто контролювати. Це легка здобич для тих, хто любить контролювати інших і панувати над кимсь. Тому, проявляючи свій авторитет, ми повинні знати межу своїх можливостей, відповідальності і повноважень.

Я – не відповідаю за ваше рішення прийняти те, що я кажу, чи ні. Моя відповідальність – передати Боже Слово доступно, істинно, з любов'ю і мудрістю. Навіть Бог не переступає волю людини, хоча Він це може, а диявол хоче, а не може. Недарма написано: «Добро і зло, благословення і прокляття я пропоную тобі сьогодні». Тому ми повинні знати межу своїх можливостей, відповідальності і повноважень, особливо працюючи з людьми, які емоційно вразливі, а значить, підконтрольні.

Деякі речі можна радити робити так чи інакше, тому що так говорить Боже Слово. Інколи служитель може сказати не робити чогось, бо це небезпечно. Але в кінцевому підсумку людина вибирає сама. Тому Бог дає певні принципи, мудрість, ведення, але рішення залишається за людиною.

Наприклад, вибір супутника життя – за кого хочеш, аби в Господі. Ми не можемо переходити межі волі людини. Це буде рішення людини, Бога або людини під Божим веденням. Тому ми повинні знати межі своїм можливостям і повноваженням.

Деякі люди настільки невпевнені в собі, що будуть казати вам: пасторе, ви вирішуйте, а я буду точно виконувати. Пам'ятаймо, що є речі, вирішувати які ми замість людей не можемо, ми можемо тільки допомогти їм прийти до правильного рішення. Не приймайте рішення замість людини. Консультант – не генерал, який видає розпорядження, накази і команди.

Не пануйте над людьми, керуючи їх волею

Іноді люди, розгубившись в житті, просять нас бути для них Богом – вести в тих

ХРИСТИЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

ШКОЛА ПРАКТИЧНОГО СЛУЖІННЯ

Сергій ВІТЮКОВ

речах, в яких може вести тільки Бог. Але ми, служителі, тільки служимо людям, допомагаючи їм прийти до Господа і одиниці з Ним прийняти рішення. Там, де мова йде про безпеку чи гріх, треба скерувати і навіть поведіти, але там, де мова йде про вибір людини, ми не можемо переступати меж своїх повноважень.

У таких випадках я зазвичай розповідаю, що говорив Писання з приводу цієї проблеми, а потім пропоную разом помолитися, щоб Бог дав мудрості, дав Своє ведення прийняти правильне рішення.

Схеми консультування

Перша схема консультування – людина звертається до консультанта, той звертається до Бога, Бог відповідає йому, і він Божу відповідь передає людині. Це неправильна позиція. Існує тільки один Посередник між Богом і людьми – Ісус Христос. Інших немає.

Друга схема – людина звертається до консультанта, і консультант, думаючи або заявляючи, що він має близькі стосунки з Богом, передає людині Його волю.

Що тут неправильно? Немає зв'язку між людиною, яка потребує допомоги, і Богом.

Чи повинні ми мати близькі стосунки з Богом, коли консультуємо? Безперечно, але це наші особисті стосунки. А головна ціль консультування – зміцнити, розвинути, налагодити взаємозв'язок людини з Богом. Консультант – помічник, який служить людині в наближенні її до Бога. Навчившись чути Божий голос, він допомагає іншим налагодити взаємозв'язок з Богом. Бо інакше стане залежним.

Ось приклад. Одна сім'я попросила нас помолитися за їх дітей. Ми помолитися. І сталася нова проблема. Що роблять люди, щоб її розв'язати? Знову просять вас помолитися. Ви молитеся, Бог являє Своє чудо. Утретє вони біжать до нас автоматично.

Тому ми робимо так: батьки моляться за дітей, а ми, служителі, збоку молимося за батьків. І коли Бог робить чудо і зціляє дитину, від кого батьки стають ще більше залежними? Від Бога.

Я вірю в духовні дари і радію ними, я виріс в дії дарів, але я знаю, що основа всіх основ – Бог. Він хоче особисто спілкуватися з людиною. І коли руйнуються ці стосунки, якраз і народжуються проблеми. А якщо ми весь час вирішуємо за людину її стосунки з Богом, ми зав'язуємо її на собі.

Я боюся двох речей у житті – Божого гніву і Божої ревності. І якщо Пісню пісень тлумачити як стосунки людини з Богом, то треба брати до уваги, що Його ревність люта. Бог – ревнивий Бог. І ревнує Він якраз тоді, коли ми прив'язуємо до себе Його дітей. Цього ніколи не можна робити.

Давайте поради, спираючись тільки на Слово Боже

Іноді ми кажемо: «У нас так заведено», «Я так думаю»... Але зверніть увагу, як апостол Павло розрізняв, що

він говорить як Боже Слово, а що – без Божого об'явлення. Він підкреслював, що не має відкриття від Бога, але впевнений, що має Духа Святого і може дати мудру пораду. Але іноді він говорить, що те чи те треба зробити так, а не інакше, тому що так говорить Бог.

Наша головна стратегія – «написано». Але якщо потрібно дати пораду виходячи з власного досвіду, ми наголошуємо, що це наш досвід і що це ми так думаємо.

Я вірю одкровенням і хочу, щоб діяв Дух Святий. Але головне в консультуванні – спиратися на Боже Слово. Звісно, бувають ще загальні принципи, заведені в вашій церкві, які стосуються зовнішніх форм служіння і облаштування. Спірайтеся на рішення служителів – це нормально.

Іноді люди опираються, говорячи: це твоя порада. Чому я повинен їй вірити? Тоді я просто даю людині Біблію і прошу прочитати те, що збирався їй прочитати. Вона читає, а я коментую. Якщо я заздалегідь відчуваю, що людина буде опиратися, то це для неї найкращий метод. Людина не лише чує слово, а й сама його читає. І психологічно їй важче цьому опиратися, коли б читав я.

У консультуванні розрізняють чотири стадії. Я називаю їх так: зелене світло, жовте, жовте мигаюче і червоне. Коли людині, з якою бесідуєш, не потрібно приймати рішення і змінюватися, – це зелене світло. Вона готова говорити з вами про речі, які їй не стосуються. Ви з нею в дружніх стосунках, і вона готова міркувати, приймати і не приймати. Але коли Боже Слово почне стосуватися її питання і казати, що треба змінюватися, загоряється жовте або навіть мигаюче жовте світло. І як тільки ти скажеш, що рішення треба приймати вже, – це момент червоного світла. Момент, коли не завжди треба підганяти. Вона вже так натренувалася обходити це питання, а ти їй в лоб.

Іноді людину треба довести до червоного світла і не відступити, а запросити до молитви або дати час, якщо вона агресивна, ще не готова прийняти рішення. Головне – в цей момент не відступити, не піти на компроміс, але бути достатньо мудрим, щоб вона не замкнулася.

Адже якщо чоловікові дружина з порога видає всі проблеми, а він змучений, голодний і злий, то це зразу червоне світло, навіть без жовтого мигаючого. Ми повинні бути достатньо мудрим, щоб не атакувати людину, не зробити її запеклою.

Найважче – це небажання перемін. Деякі люди говорять, що не розуміють, чому саме так, в іншому перекладі не так написано... У тій чи тій церкві інакше заведено... Люди обурюються, наводять інші місця з Писання. Тому вам треба зробити дуже просто – запитати, чи дійсно вона бажає дізнатися про волю Божу щодо цієї проблеми. Бо іноді люди не бажають побачити проблему Божими очима.

По-друге, довідайтеся, чи готова людина прийняти Божу вказівку і слідувати за нею. І останнє – чи відкрита вона для перемін.

Якось я розмовляв з одним чоловіком, вказував на проблему, називаючи її своїм іменем, я старався бути м'яким і мудрим, але той чоловік дійшов до червоного світла тоді, коли ще мало бути зелене. Тоді я сказав: «У мене достатньо інших справ, щоб я тут сидів і воював з тобою, доказуючи, що це неправильно. Просто послухай, що говорить про це Слово Боже, і сам прийми рішення і неси за нього відповідальність. Зараз в тебе є вибір – ти

можеш розвернутися і піти, і я за тобою не побіжу. Але ти можеш залишитися – коли будеш готовий змінюватися, і ось мої руки, щоб служити тобі».

Чим більше я буду нападати, тим більше людина опиратиметься. І більш ніж ймовірно, що справа дійде до конфлікту. Але коли ми говоримо, що так написано в Біблії, ми не тиснемо на її волю, це її вибір і її рішення. І в 99 випадках зі ста люди залишаються.

Ми, батьки, іноді намагаємося переробити дитину, коли вона опирається. Але буває, що перед червоним світлом їй треба дати передишку. У псалмах написано, що якщо Бог вкривав людину постійно, ніхто б цього не витримав. Бог поступово, крок за кроком виправляє нас – то одну сферу, то другу, і якщо ми витримали, Він береться за третю і четверту. Бог так працює. Він не каже зразу змінювати всі сфери. Бо ми тоді просто розсипалися б. Якщо ви бачите, що червоне світло загоряється в зоні зеленого – якомога довше залишайтеся в зоні зеленого. Це не відступ і не викручування – це мудрість.

Творіть довірливі стосунки

Пройдіться подушки по своєму серцю і згадайте, з якими бар'єрами стикалися ви, поки наважилися прийти до консультанта за порадою чи на бесіду. Поки дійшли до точки, коли могли бути відкритими й відвертими і стали здатними прийняти пораду, консультацію, настанову або викриття.

Повірте, що найчастіше це дуже тяжка і, можливо, багатолітня праця – ззаду штовхати проблеми, попереду – відчай. І ці внутрішні бар'єри треба подолати, перш ніж дійдеш до точки відвертості і відкритості розмови.

Чи всі люди подолали свої бар'єри, коли сиділи перед вами? Як правило, не всі. Треба допомогти їм це зробити з любов'ю і розумінням. А щоб допомогти – треба розуміти.

Запам'ятайте: майже завжди консультування починається з творення довірливих і відкритих стосунків. Іноді доводиться чути про лікарів, що он той мовляв, хороший, тому що дуже добре ставиться до людей. А той – так собі. Може, той перший і не надто добрий фахівець, але він зміг створити довірливі відносини, і до нього захочеться піти і наступного разу.

Створення здорових, нормальних відносин у консультуванні має першорядне значення, навіть якщо ви зустрічаєтесь з людьми не вперше.

Правильна реакція

Як правило, на консультування людина приходиться пригнічена, вона не знає, як розповісти про себе, боїться, що її не зрозуміють, а найбільше боїться реакції консультанта. Це так само, як у дітей. Чому вони не з усіх питань звертаються до мами чи тата? Тому що бояться їх часто непередбачуваної, а іноді й передбачуваної реакції. Саме тоді, коли вони найбільше потребують нашої допомоги, вони бояться нашої реакції. Тому треба мати правильну реакцію.

Наша реакція – один із головних моментів, які лякають людей, що вдаються до нас за допомогою. Тому нічому не дивуйтеся, не жахайтесь, будьте спокійні, впевнені, але не самовпевнені. Спокійний і впевнений тон викликає довіру. Ніколи нікого не засуджуйте – навіть подумки, бо це відіб'ється на вашому обличчі, у ваших словах і методах. А коли людина вперта і наполеглива – не дратуйтеся, не вибухайте, не можна бути нетерплячим і квалітивим.

Якщо треба поставити людину на

місце – робіть це м'яко, спокійно, будьте врівноважені в Божому помазанні – це додає авторитету. З уст священника люди шукають ведення, мудрості, спокою, внутрішньої великодушності.

При консультуванні не відволікайтеся на інші справи

Коли ви проводите консультування, вимкніть телефон, не дивіться крізь людину. Те, що вона розповідає, для неї дуже важливо, і якщо ми не приймемо її слова з таким же інтересом і відкритістю, вона буде збентежена і піде від нас.

Не давайте поради мимохіть. Необдумані поради можуть завдати багато шкоди. Тому якщо у вас немає можливості чи бажання приділити співбесіднику достатню увагу, краще перенесіть зустріч.

Не відповідайте банально. Банальні відповіді завжди бентежать.

Не спрощуйте проблему. Іноді консультанти кажуть: «Та це ж дитяча проблема», «Мені б твої клопоти». Для вас, може, і дитяча, а для декого – проблема життя і смерті. Якщо до вас прийде дитина з поламаною іграшкою, а ви їй не допоможете, найімовірніше, вона до вас більше ніколи не прийде.

Не класифікуйте людей і їх проблеми

Якщо ви у служінні вже тривалий час, поступово у вашій пам'яті сформується картотека з полічками і закладками. І коли до вас приходять люди, ви автоматично навішуєте на неї ярлик і дивитесь крізь призму того ярлика.

Буває, людина починає розповідати вам свою проблему і ще тільки до половини дійшла, а ви чули таке вже сотні разів і, перебуваючи її, даєте пораду. Людина бентежиться, але продовжує свою розповідь, і виявляється, що її історія ні на яку з ваших полиць не годиться. Тому Соломон і казав, що той, хто відповідає, ще не вислухавши, немудрий.

Діла важливіші за слова, а наше ставлення – за правильні поради

Хтось сказав: «Твої діла кричать так голосно, що я не чую твоїх слів». Треба пам'ятати, що те, як ми ставимося до людини в потребі, набагато важливіше за те, що ми говоримо. Людина потребує не лише наших слів, а й наших цілющих взаємин любові і мудрості.

Психологи розбили консультантів на категорії. Деякі консультанти подібні на слідчих. Усе випишують, виносять. Це нормально – задавати питання, але є люди, які за кожну дрібницю чіпаються. Людина почувається не як перед служителем, а як перед слідчим, як підсудний до винесення вироку.

Що важливо для слідчого? Факти і тільки факти. Він, практично, ніколи не враховує почуттів. Уявіть, що в людини заболів зуб, і такий консультант-слідчий розбирає питання лікування зуба. Коли у вас почав боліти зуб? Який це зуб? Де ви були, коли він почав боліти? Як часто це ставалося раніше? Може, ви з'їли щось тверде? Але ж це просто зуб – відкрій його і лікуй.

Другий варіант – консультант-генерал. Він сказав зробити так і не інакше. Бувають випадки, коли служитель мусить поведіти, але це крайні випадки, а ніяким чином не спосіб мислення.

Третій варіант – консультант-фарисей. Цей вічний звинувачувач завжди готовий пригрозити вам пальцем, мовляв, якщо у вас виникла проблема, то лише з вашої ж вини. Іноді людина потребує і звинувачувального вироку, але є різниця між звинуваченням і викриттям. Дух Святий викриває, а диявол наговорює і звинувачує. Викривати – це значить відкривати неправильні дії, а звинувачувати – виносити вирок.

Консультант-історик. Це з серії «пам'ятаю, ваш прадідусь був...» Це майстер підлаштовуватися, він боїться проблем людини і її плачу. І тому намагається м'яко переключити вас на іншу тему. «Проблема з зубами? У мене дядько також стоматолог, він живе в Колорадо. Минулого року ми в нього відпочивали, у нього там море, океан. А поговорімо краще про океан».

Далі буде.

«І підійшов ось один і до Нього сказав: Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне? Він же йому відказав: Чого зवेश Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого. Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді. Той питає Його: Які саме? А Ісус відказав: Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво. Шануй батька та матір і: Люби свого ближнього, як самого себе. Говорить до Нього юнак: Це я виконав все. Чого ще бракує мені? Ісус каже йому: Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай і матимеш скарб ти на небі. Потому приходи та й іди вслід за Мною. Почувши ж юнак таке слово, відійшов, закурившись, бо великі маєтки він мав. Ісус же сказав Своїм учням: По правді кажу вам, що багатому трудно ввійти в Царство Небесне. Іще вам кажу: Верблюдові легше пройти через голочине вушко, ніж багатому в Боже Царство ввійти! Як учні ж Його це зачули, здивувалися дуже й сказали: Хто ж тоді може спаситися? А Ісус позирнув і сказав їм: Немоżliве це людям, та можливе все Богові» (Мт. 19:16-26).

Це багатогранний діалог. Проблема юнака полягала не в тому, що він не дотримував заповідей, і навіть не в кількості його багатств. Проблема полягала у його ставленні до багатства. Своє багатство він зробив своїм життєвим співробітником. І більше був готовий співпрацювати з ним, ніж з Ісусом.

Справа нашого спасіння – це результат співробітництва Бога з людиною. Якби між Богом і людиною була тисяча кроків, Бог зробив би 999 кроків, але один залишив би для людини.

Коли учні Ісуса стали свідками того діалогу з юнаком, то запитали в Нього, хто ж може спаситися. «Неможливе це людям, та можливе все Богові».

У чому ж суть співробітництва Бога і людини? Бог бере на Себе функцію того, що неможливе для людини. А людина робить те, що може зробити і що Бог велить їй робити. І тоді на природній людській платформі починаються надприродні Божі дії.

«А день став схилитися. І Дванадцяттеро підійшли та й сказали Йому: Відпущи вже людей, нехай вони йдуть у довколишні села й оселі спочити й здобути поживи, бо ми тут у місці безлюдному! А Він їм сказав: Дайте їсти їм ви. Вони ж відказали: Немає в нас більше, як п'ятеро хліба й дві риби. Хіба підемо та купимо поживи для всього народу цього. Бо було чоловіків десь тисяч із п'ять. І сказав Він до учнів Своїх: Розсадить їх рядами по п'ятдесяті. І зробили отак, і всіх їх розсадили. І Він узяв п'ять хлібів та дві риби, споглянув на небо, поблагословив їх, і поламав, і дав учням, щоб кляли народові.

Співпрацівники Бога

ПРОПОВІДІ

Михайло Мокієнко

І всі їли й наситились! А з кусків позосталих зібрали дванадцять кошів...» (Лк. 9:12-17).

Ось чудова ілюстрація співробітництва Бога і людини. Але чи Той, Хто примножив хліби, не міг обійтися без тої природної платформи? Всемогутній Бог міг це зробити. Але Він вдався до співробітництва з людиною. Там були два фактори природної платформи – п'ять хлібів і дві риби. Окрім того, перш ніж помолитися за чудо, Ісус розсадив їх рядами.

Не знаю, як щодо жінок, але п'ять тисяч голодних чоловіків – це дуже вибухонебезпечна маса. Не так давно в Пакистані роздавали мукку, і зібралося дуже багато людей. 15 осіб було затоптано на смерть через неправильно організовану роздачу. Тому, перш ніж помолитися за чудо, Ісус наказав учням людей розсадити.

Істина полягає в тому, що помазання приходить на порядок. І коли людина зробила те, що мала зробити, Ісус почав молитися. І почалися чудеса.

Це один цікавий випадок співробітництва описаний в Євангелії від Івана. Це всім відома історія про смерть і воскресіння Лазаря. Чотири дні минуло з часу поховання Лазаря. «І закапали слізи Ісусові... А юдеї казали: Дивись, як кохав Він Його! А з них дехто сказали: Чи не міг же зробити Отой, Хто очі сліпому відкрив, щоб і цей не помер? Ісус же розжалобився знову в Собі і до гробу прийшов. Була ж то печера, і камінь на ній налягав. Промовляє Ісус: Відвалить цього каменя! Сестра вмерлого Марта говорить до Нього: Уже, Господи, чути, бо чотири вже дні він у гробі... Ісус каже до неї: Чи тобі не казав Я, що як будеш ти вірувати, славу Божу побачиш? І зняли тоді каменя. А Ісус ізвів очі до неба й промовив: Отче, дяку приношу Тобі, що Мене Ти почув. Та Я знаю, що Ти завжди почуєш Мене, але ради народу, що довкола стоїть, Я сказав, щоб увірували, що посплав Ти Мене. І, промовивши це, Він скричав гучним голосом: Лазарю, вийди сюди! І вийшов померлий, по руках і ногах обв'язаний пасами, а обличчя у нього було перев'язане хусткою... Ісус каже до них: Розв'яжіть його та й пустіть, щоб ходив» (Ів. 11:35-44).

Прийшовши до гробу в глибокому смутку, Ісус наказує людям відвалити камінь. І виникає питання: хіба Той, що повернув Лазаря до життя, не міг відвалити каменя Сам? Коли Христос воскрес, камінь відвалився сам – за допомогою надприродної сили, проявленої через ангелів. Однак Ісус шукає співробітництва з людиною. Люди відвалили камінь. А це було не

так просто – в Ізраїлі відвалити камінь від гробу означало вчинити святотатство. Але там був Ісус. Коли Він покликав, Лазар вийшов. Ісус знову наказує: «Розв'яжіть його». Тобто люди повинні робити те, що вони можуть робити. На природну платформу приходить надприродне Боже чудо. Однак проблема людини полягає в тому, що дуже часто вона не створює цю природну платформу для Божої дії. Бог бажає співробітництва з людиною, однак не бачить відповідної дії з її боку.

Давид бачить Голіафа. І творить природну платформу – бере працю, п'ять камінців. Хіба він не вірив, що Бог допоможе йому перемогти гіганта одним каменем? Вірив, але робив те, що міг зробити.

Голіаф говорив про своїх співпрацівників – велетенський зріст, щит, меч, силу. А Давид протиставив йому своїх – мовляв, ти йдеш проти мене силою своєю, а я проти тебе – в ім'я Господа Саваота. В одному зі своїх псалмів Давид говорить, що багато хто хвалиться своїми конями, своїми колісницями, а ми будемо хвалитися іменем свого Господа. І кінець цього – перші захи- талися і впали, а ми, ті, що надію складають на Господа, стоїмо непохитно.

З ким сьогодні ви співпрацюєте? Біблія говорить, що ми – Божі співпрацівники. Якщо це так і якщо ми робимо те, що належить від нас, значить, ми створюємо природну платформу. Ми робимо крок назустріч Богові, а Він – решту 999 кроків. І те, що не підвладне нам, нашим зусиллям, нашим можливостям і ресурсам, Бог робить з радістю і з легкістю. На місці наших слабкостей приходить Його могутність. І ми можемо побороти Голіафа тільки таким чином.

Ми іноді не наважуємося турбувати Бога своїми дрібними проблемами. Мовляв, Ти, Боже, вирішуєш проблеми галактики, проблеми землі, ставиш і скидаєш царів. Але Писання заохочує нас співпрацювати з Богом в будь-якій сфері нашого життя. Навіть у найменшій сфері.

Часто, однак, буває так, що коли, скажімо, приходить хвороба, ми одразу починаємо співпрацювати з лікарями і медикаментами. А коли хвороба прогресує, тоді аж починаємо записки писати. Мовляв, помоліться, будь ласка, я так хочу спів-

працювати з Богом. Я не проти лікарів і не проти ліків. Але чому з самого початку не співпрацювати з Тим, Хто Сам найкращий Лікар і Цілитель?

Заповідь з обітницею говорить нам: «Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі». Це природна платформа для нас. Нас в сім'ї четверо синів, і батьки вчили нас так робити і цим створювати платформу для надприродної дії Бога. Багато хто хотів би прожити довше, але не може – нема платформи.

Коли ми даємо пожертвування, і даємо з вірою, ми робимо те, що залежить від нас, ми творимо природну платформу для того, щоб Господь примножив наші фінанси. Ми дали те, що могли, а тепер час для Його надприродної дії.

Йосип був близький з Богом у співпраці з Ним. І коли він був у тюрмі, Господь був там разом з Йосипом. Коли він потрапляв в інші ситуації, Господь всюди був разом з ним. І його батько Яків благословив його так: «Йосип вітка родюча, вітка родюча над джерелом, її віття по муру спинається. І огірчили його та з лука стріляли, і зненавиділи були стрільці його. Та зостався міцним його лук, і стали пружні рамена його рук, від рук Сильного Якового, звідти Пастир, Твердиня синів Ізраїлевих. Проти ти від Бога, своєю Отця, і Він допоможе тобі, і проси Всемогутнього, і Він благословить тебе благословенням небес, що на висоті, благословенням безодні, що долі лежить, благословеннями перс та утроби. Благословення батька твого стали сильніші від благословення батьків моїх, аж до пожаданих висот віковихних. Нехай вони будуть

на голову Йосипову, на маківку вибраного з-поміж братів своїх!» (Бут. 49:22-26).

Це вражаюча ілюстрація співпраці з Богом. Йосипа засмучували, в нього стріляли, але лук його залишався твердим і руки міцними. Коли Йосип натягував лук, він відчував, як на його руки кладе Свої руки потужний Бог Яковів.

Коли нас засмучують, коли з нами ворогують, коли в життя приходять проблеми, і вже коліна тремтять, і руки опускаються – і враз ти відчуваєш, як сильні руки сильного Бога Якового лягають на твої руки. І ти говориш: «Господи, разом з Тобою я пройду цю ситуацію і піду далі».

Настають часи, коли нашу перемогу буде визначати не наше співробітництво з хай і дуже впливовими людьми, із фінансами, ще чимсь. Настає час, коли переможцями будуть ті, хто співпрацює з Богом. Як би в тебе не стріляли, як би не ображали і не засмучували, твій лук буде твердим.

Співпрацювати з людьми – непогана річ. Людям потрібно допомагати. Але настають часи, коли змінюється клімат, змінюються обставини – і співробітництво з людиною тут мало допоможе. Життя виходить з-під людського контролю, і в співробітництві з людиною ти будеш засоромлений. Настав час для тісної співпраці з Богом.

Пророк Єлісей – це один вражаючий приклад такої співпраці. Жінка, яка одвдовіла і не могла потурбуватися про своїх дітей, він радить приготувати природну платформу – набрати багато посудини для оливи. І прийшла надприродна Божя дія.

Незадовго до смерті Єлісей радив цареві, який прийшов його навідати, випустити стрілу з лука в бік Сирії. А потім взяти ту стрілу і вдарити нею по землі. Цар вдарив тричі. Єлісей дуже засмутився. І сказав, що якщо цар вдарив разів зо п'ять-шість, тоді він напевно розгромив би сирійців.

Ось у чому наша проблема – іноді ми не здатні поставити природну платформу віри, послуху. А вже сам наш прихід у церкву на зібрання – це та природна платформа, на якій Бог готовий діяти надприродно. Відкривається джерело Божої благодаті. Але для цього людина повинна зробити крок, повинна докласти старань, зробити те, що залежить від неї. На жаль, нам часто заважають лінощі, ще якісь обставини. Деякі люди, надіючись на Бога, самі нічого не хочуть робити. А треба відвалити камінь, треба взяти до рук ті п'ять камінців, приготувати посуд на оливу, розсадити рядами, шанувати батька і матір, робити все те, що нам під силу. А коли Бог бачить наш послух, на природну платформу приходять Його надприродні дії.

Будьмо добрими співробітниками в нашого Господа. Сильний Бог Якова з нами. Він – на нашому боці. А Йому все можливе.

Творімо природну платформу віри. Вірмо й молимося – і Він ніколи не підведе нас і дасть нам перемогу.

ІНТЕРВ'Ю

Тато в нашій сім'ї – то щось святе

Олександра Попчука представляти читачеві немає потреби – його ім'я добре відоме в євангельському середовищі не лише в Україні, а й далеко за її межами. Натомість його дружина Ольга переважній більшості наших читачів практично невідома. А що в істинності відомого вислову про те, що за кожним великим чоловіком стоїть велика жінка, ніхто не сумнівається, ми вирішили познайомитися з сестрою Олею ближче.

– З особливостями відповідальності служителя ви, безперечно, знайомі з дитинства, адже ви – внучка і донька пресвітера, тож знали, на що йдете, коли погодилися стати дружиною служителя.

– Так, як була готова до цього і ще перед одруженням прийняла рішення, що буду завжди допомагати і сприяти служінню чоловіка, а не заважати. Взагалі, всі моменти спільного життя ми обговорили і узгодили ще до одруження.

– То ви були готові до частих відлучень брата Олександра, чи тоді це було ще не так часто, як сьогодні?

– Непосидючим він був, мабуть, з самого дитинства.

– І ви ніколи не нарікали на це?

– Нарікала? Ні. Але були прикрі випадки – скажімо, коли нас запрошували на весілля, а ми майже ніколи не могли бути там разом. Тому сумно інколи мені було. Але ж я знала, на що йшла.

– Світ сьогодні диктує свої правила співжиття

в сім'ях. Як, на вашу думку, допомогти молодим сестрам, щоб вони хотіли, а не лише мусили бути помічницею (бо так, мовляв, написано) для свого чоловіка.

– Цього потрібно навчати змалку. Дівчатка повинні знати, що дружина

– номер другий, і добре, коли вони це бачать у стосунках своїх батьків. Якщо молода дівчина боїться Бога, шукає праведного життя, то в неї навіть питання про те, що може бути інакше, не виникає.

– Бути дружиною служителя відповідально і нелегко. Вам доводиться нести тягарі, які інші не несуть. А чи є якісь плюси у вашому статусі, якісь особливі позитиви.

– Справді кажуть, що бути дружиною служителя нелегко. А я би сказала – легко. Адже це більше благословення. Жінка щаслива тоді, коли щасливий її чоловік, коли вона знає, що він досяг свого призначення в Господі. Роль жінки якраз і полягає в тому, щоб допомогти йому досягнути свого призначення.

– То наскільки успіх чоловіка залежить від жінки?

– Він в основному залежить від жінки.

– А чим потішає вас чоловік в особливо нелегкі моменти?

– Він нагадує, що нагороду ми поділимо пополам.

– Чи часто ви слухаєте проповіді Олександра Попчука?

– У записі – так часто, як це можливо. Наживо, на жаль, дуже рідко. Правда, останнім часом мені інколи вдається з чоловіком подорожувати – діти попідростали. А раніше це було, практично, неможливо.

– А чи проповідує брат Олександр вдома?

– Так. Як тільки випадає така рідкісна хвилина, що він вдома, ми збираємося всі разом і з задоволенням його слухаємо.

– Коли батька часто не буває вдома, мамі потрібна особлива мудрість, щоб виховувати дітей в пошані до батька, щоб він залишався для них авторитетом. Як ви цього досягали?

– Я старалася змалку навчати дітей поваги – не лише як до тата, а й як до служителя. І тато в нашій сім'ї – то щось святе.

– А де знаходите час на щоденне читання Біблії і спілкування з Богом, коли на руках – діти, господарка, а чоловіка немає вдома.

– Найкращий час для цього – ранній ранок, коли ще всі сплять, і клопоти в тому числі. Тому починати свій день я стараюся з читання Слова Божого і молитви – тоді й клопоти не такі страшні, і їх легше нести. А коли

пораюся на кухні, то слухаю Євангеліє в аудіозаписі. Руки працюють, а розумом я у Слові Божому. І це дуже добра практика – можу поради́ти її всім жінкам.

– А що з Біблії любите читати найбільше?

– Мабуть, Книгу псалмів – це дуже помічні ліки для душі в особливо тяжкі хвилини. Їх стараюся читати разом з дітьми.

– А як часто ви разом з ними взагалі читаєте Біблію?

– Для цього стараюся знаходити час, як правило, двічі на день – зранку і ввечері. Я вже переконалася – коли закрутишся і часу для читання з дітьми Біблії не виділиш – успіху не буде. Раджу так робити всім матерям. Краще весь час жити з Богом і тішитися життям, тішитися дітьми, ніж нехтувати духовним, дочекатися біди, а потім кричати до Бога і просити допомоги.

– А як саме ви отримуєте відповіді в Бога на свої прохання?

– Найчастіше через Слово. Молюся, читаю Біблію – і завжди прочитаю саме те, що мені потрібно.

– Чи практикуєте ви поїздки до пророка, коли виникає якась гостра потреба?

– Ні, ми змалку навчені шукати Бога, коли виникає проблема. Біблія – це найвірніше пророче Слово. А Бог, коли захоче, Сам пришле пророка.

– Як ви ставитеся до жіночого служіння?

– Дуже позитивно. На жіночих зібраннях сестри вчать того, що їм пригодиться в практичному житті. Тому добре було б регулярно проводити сестринські конференції в кожній церкві. Це допомогло би сестрам правильно поводитися в сім'ях, а значить, у свою чергу, допомогло би бути щасливими їхнім чоловікам. А здорова сім'я – це здорова церква.

– Ваші побажання читачкам газети.

– Будьте вірними Богові завжди, пам'ятайте, що ваша праця не даремна перед Господом і нагорода Його буде велика. Тому нам варто бути покірними, з вірою переборювати всі негаразди і з радістю служити Йому.

Розмовляла Людмила Бендус.

20-21 лютого в м. Києві проходила Всеукраїнська конференція глухих та перекладачів Церкви ХВЄ України. Конференція пройшла під гаслом «Рятуї узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, хіба не підтримаєш їх», взятим із Святого Писання (Приповісті 24:11).

Брати і сестри церкви на вул. Кар'єрній в Києві, пастором якої служить Микола Каленик, щиро надали приміщення свого дому молитви для проведення конференції. Брат Каленик відкрив конференцію вступним словом і молитвою. А потім всі учасники прославили Господа пісню «Ти один Святий».

Далі до учасників і гостей зібрання звернувся Павло Смаль, відповідальний

«Глухі чують серцем»

за роботу з глухими на Волині. Він відрекомендував гостей і дав їм слово для привітання. Пастор церкви глухих, відповідальний по роботі з глухими в Російській Федерації Руслан Васильєв розповів про роботу, яка ведеться сьогодні в Росії. Привітала учасників конференції гостя Наталя Рихлевська, яка зазначила, що «немає нічого вищого за любов, бо Господь полюбив всіх нас раніше».

Про виконану роботу звітували: за Волинську

область — Павло Смаль; Житомирську — Володимир Левченко; Івано-Франківську — Микола Стафіїв; Вінницьку — Ірина Юрчук; Хмельницьку — Олена Дудко; Чернівецьку — Катя Дмитрук; Львівську — Олександр Ільчук. За східний регіон звітувала Клавдія Кузьменко, а за роботу в м. Слов'янську — Володимир Кокарев.

Мова йшла не тільки про працю в областях, але й про ті проблеми, які існують у площині роботи з глухими на сьогодні. Зокрема, Павло Смаль говорив про потребу створення відеословника християнських жестів на українській мові, фінансування праці, правомочності перекладачів в судових засіданнях, нотаріаті, правоохоронних органах, створення сайту в мережі Інтернет.

ренні шкіл глухих, інституту для глухих. Дуже цікавим і корисним досвідом поділився Руслан Васильєв. На його тверде переконання, служіння глухим в місцевих церквах не тільки дає духовний поштовх групам глухих, допомагаючи їм зростати у пізнанні істини, але й позитивно впливає на духовний стан християнської громади загалом. У Росії існує 113 церков глухих, де пасторами служать глухі. Брат Рус-

лан вказав на недоліки і переваги таких служб.

21 лютого до учасників конференції з привітанням звернувся старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко. Він підкреслив важливість роботи з глухими людьми і запропонував створити відділ по роботі з особами, які не чують, при ЦХВЄУ, назвавши його «Глухі чують серцем».

Конференція одногосподарно обрала головою відділу П. Смалья, керівників регіонів — К. Кузьменко та І. Заболотського.

А ще на конференції прийнято рішення проводити піст з молитвою 1-го та 15-го числа кожного місяця за пробудження серед глухих. А в першу п'ятницю кожного місяця проводити нічну молитву.

Микола Стафіїв.

м. Івано-Франківськ.

Ти підходиш до дверей дому молитви. Тобі усміхаються, запрошують увійти. Ти також натягуєш посмішку. Вітаєшся з тими, кого давно знаєш. Сідаєш на своє звичне місце. Навколо тебе ходять люди, які також розсідуються на свої місця. Ти киваєш їм головою і знову усміхаєшся. Але всередині — біль. Біль і розчарування. Тільки ти знаєш, що діється у твоїй душі. Ти і Бог. Невирішені проблеми. Молитви, на які немає відповіді. Неоплачені рахунки. Іноді тобі хочеться покинути зібрання. Просто встати і піти. Назавжди. Але щось всередині тебе говорить: «Залишись!». Ти знаєш, що відповідь все-таки є. Тобі важко, іноді цього не можна витерпіти, але відповідь має бути. Її просто не може не бути!

Крах ілюзій:

ПРОХОДЯЧИ ДОЛИНУ РОЗЧАРУВАНЬ

Коли «автомат» не працює

Нещодавно на одному популярному Інтернет-форумі запитали християн: «Чому люди в церквах розчаровуються і відходять?». Відповідей було багато. Різних відповідей, але суть їхня одна: розчарування приходить тоді, коли все йде не так, як нам хочеться. Не так, як ми собі це уявляємо, не так, як, на наш погляд, мало б бути.

Це проблема сьогоденної церкви: тисячі людей входять в її двері, промовляють слова покаяння і підносять до неба руки, і тисячі людей покидають її для того, щоб більше ніколи не повернутися. Сучасне християнство вималябує Бога як якийсь собі автомат з кока-колою. Ти кидаєш монету і отримуєш банку з напоєм. Нам кажуть: «Молися так і так, тоді отримаєш те чи інше, регулярно відвідує зібрання, читай Біблію — і всі твої проблеми вирішаться». Зайдіть в будь-який християнський магазин. Сотні книг, які розповідають про те, як досягнути успіху в тій чи іншій сфері, як правильно молитися, постити, духовно рости, як правильно вибрати супутника життя, вибрати церкву. Формули, викладені на папері, виглядають гарно і привабливо. Але в житті допомагають далеко не завжди. Ти бачиш, як до «автомата» підходять інші. Вони опускають «монети» і нібито одержують свою порцію. Ти намагався зробити те саме. Але «автомат» для тебе не працює...

Проблеми ростуть. Разом з ними росте і твоє розчарування. Іноді ти почувашся людиною, яку залишив Бог. Але щось всередині тебе продовжує наполягати: «Відповідь все-таки є! Її просто не може не бути...»

Найважливіше питання

Апостол Павло. Фарисей з фарисеїв. Людина, яка навчалася біля ніг Гамаліїла. Одного разу, так само, як і ми з вами,

він зустрівся з Господом. У кожного, хто народився згори, є своя історія зустрічі з Христом. Була вона і в Павла (до зустрічі з Богом — Савла). Він прямував в Дамаск. Раптове світло з неба і голос: «Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?» (Дії 9:4). Зустріч з Богом назавжди міняє життя. Священик, який переслідував церкву, думаючи при цьому, що він служить Богові, щиро і ревно, раптом усвідомлює, що те, що він робить, в основі своїй неправильно. Це був особистий крах ілюзій. Місяці праці і зусиль виявились даремними. Більше того, не лише даремними, а шкідливими для Божої церкви. Усвідомивши, що він зустрівся з Самим Ісусом Христом, Савл в страху і трепеті запитав найголовніше: «Господи, що накажеш мені робити?». Тільки правильно запитуючи, ми можемо отримати правильну відповідь.

Проблема ще в тому, кого ми запитуємо. За час праці в журналістиці мені доводилося особисто зустрічатися із «сильними світу цього». Серед них були президенти, прем'єр-міністри, губернатори, лідери партій. Я зауважив одну цікаву тенденцію: ти задаєш політикам питання, але відповіді на них так і не отримуєш! Ні, звичайно вони намагаються щось пояснити. Коли слухаєш, ніби й розумієш, про що вони говорять. Але варто їм замовкнути, і ти знаєш, що прямої відповіді на своє питання так і не отримав! Гарні фрази. Марні обіцянки. Слова, за якими нічого немає. Коли б я не дивився міжнародні новини чи не читав міжнародної преси, то думав би, що це риса лише українських політиків. Насправді ж манера говорити одне, думати друге, а робити зовсім третє притаманна чи не всім політикам незалежно від того, яку країну вони представляють.

Але наш Бог зовсім не такий! Коли Він говорить, то говорить прямо до твого серця. А коли Бог говорить особисто до тебе, тоді ніякі прес-секретарі, аналітики чи політологи, які пояснюють, що саме Він мав на увазі, не потрібні! «Господи!

Що накажеш мені робити?» — з трепетом запитував Савл. І отримав відповідь. Я думаю, що в самому запитанні і у відповіді на нього є успіх служіння людині, яка згодом стала апостолом, людини, яка заснувала десятки церков, написала чи не половину Нового Заповіту і принесла Євангеліє язичникам. І це питання найважливіше в житті кожного християнина, який одного разу зустрівся з Господом.

Переживаючи кризу

Подобається це комусь чи ні, але нам всім потрібно перейти через період випробувань. Причому криза не залежить ні від нашого рівня святості, ні від нашого посвячення. Не залежить вона і від нашого бажання, тобто від того, хочемо ми проходити через період випробувань чи не хочемо. Це може торкатися різних сфер: наших фінансів, здоров'я, особистого життя, служіння, відносин з іншими людьми. Іноді це може торкатися кількох сфер одночасно! Усі відомі мужі Божі, про яких читаємо в Біблії, проходили через такі періоди. І, твердо надіючись на Господа, вони виходили переможцями! «...Через великі утиски треба нам входити у Божє Царство» (Дії 14:22). Тобто шлях, яким ми намагаємося обійти і проминути скорботи, не приведе нас у Його Царство. Ми не завжди можемо розуміти причину того, через що ми проходимо і для чого Бог допустив це. Знову і знову, так, як Йов, ми можемо волати: «Чому, Господи!». І так, як Йов, не отримувати відповіді на питання. Але я твердо вірю, що Господь обов'язково покаже, що нам потрібно робити у важкий для нас час: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя і Бог потім всьляко, що у всякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усій скорботі знаходяться тією потіхою, якою потішує Бог нас самих» (2 Кор. 1:3-4). Бог ніколи не дасть нам більше, ніж ми можемо перенести. І якщо ти щиро приходиш до Нього, Він

обов'язково вкаже тобі шлях, яким йти далі. Вкаже різними методами. Можливо, через твого пастора, через Своє Слово, через простих людей чи навіть через літературу, яку ти знайдеш серед сотень книг в тому ж таки магазині. Чи ти думаєш, що Богу складно знайти варіант, за допомогою якого Він буде говорити до тебе? Щоб спрямувати в «правильне русло», Бог може говорити навіть через осли! Точніше, через ослиць (пригадай оповідь про Валаама — 4 М. 22). Але питання в тому, чи будеш ти шукати відповіді в Ньому, чи будеш робити так, як скаже Бог, а чи покладатимешся на те, що підказують тобі твої традиції чи амбіції, хай навіть найкращі і найщиріші. Дивлячись в церкві тільки на людей, ми майже завжди будемо розчаровані: неідеальні люди ніколи не зможуть створити ідеальних стосунків. Приходячи до Бога і будуючи стосунки з Ним і з людьми на основі Його Слова, ми не будемо розчаровані ніколи!

Розірвана завіса

З часів створення Адама і Єви Бог прагнув спілкування з людиною. Спілкування напрому: від серця до серця. Через непослух гріх увійшов в життя людей. І тоді Ісус, Син Божий, залишивши славу неба, прийшов на цю землю, щоб ми могли отримати життя вічне. Коли Ісус помирив за наші гріхи на хресті, то завіса, яка закривала вхід у храм і святе святих, була розірвана надвое! Спілкування з Богом перестало бути привілеєм священиків і царів Ізраїлю. Сьогодні кожен може входити у святе святих, входити у Божу присутність. Те, що втрачено в Едемі, було відновлено в Ісусі Христі! Наш Бог — Ревнитель. Йому не байдуже, що ми робимо. Не байдуже, проводимо ми час у спілкуванні з Ним чи

клопочемося особистими справами, приділяючи Господу лише незначну частину свого життя.

Як часто ми, виконуючи свої плани, приходимо до Нього і просимо благословити! І потім дивуємося, коли все йде не так, як ми планували! Іноді Бог допускає кризи в наше життя, щоб достукатися до нашого серця. Він може допустити ситуації, коли все, що ти робив раніше, вже не допомагає. Твої ілюзії розсипаються. Повітряні замки, які ти так довго будував, руйнуються. Надія і власні сили — також. Тобі повністю доводиться покладатися на Нього. Ти шукаєш Його руки. Яка благословляє, але не знаходиш. І тоді ти шукаєш Його Лиця, спілкування з Ним. Тільки живе спілкування, тільки взаємні стосунки від серця до серця — це те, ради чого Ісус пішов на хрест. Можливо, тепер ти проходиш через певну кризу і через розчарування. Почни шукати Його Лиця, Його присутності. Він покаже шлях, покаже вихід, навіть коли все навколо здається безнадійним. «Господи, що накажеш мені робити?» — нехай це питання стане молитвою.

Павло Нестерук.

Ім'я Девори, жінки-лідера з четвертого і п'ятого розділів Книги Суддів, надзвичайно багате символічно: воно означає «Бджола». У єгипетській письменності бджола була символом військової могутності завдяки своїй організованості, силі і дисципліні. В Єгипті і Греції бджола також асоціюється з душею як знаком вічності, зображення якої можна знайти на стародавніх могилах. Душею досконало чистою, безсмертною, що проникає в таємниці так, як бджола забирає із квітів нектар, з якого робить мед. Таким чином, бджола уособлює собою непереможну силу очищеної душі, і Девора є втіленням духовної сили свого народу.

Чому Бог назначає суддею ізраїльського народу Девору? Для такого особливого вибору жінки-лідера в ізраїльському суспільстві склалися особливі передумови. Народ, який брав участь у завоюванні Ханаану разом з Ісусом Навином, зберігав вірність Богові. Але далі в Книзі Суддів 2:10-11 читаємо: «І також усе це покоління було прилучене до батьків своїх, а по них настало інше покоління, що не знало Господа, а також тих діл, які чинив Він Ізраїлеві. Ізраїлеві сини чинили зло в Господніх очах...»

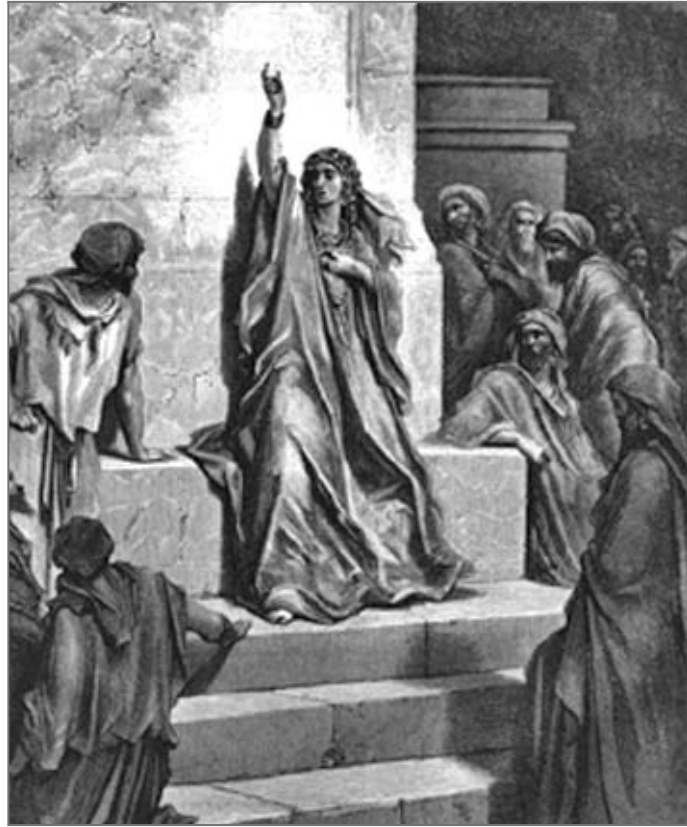
Ізраїльтяни впали в нестримне ідолопоклонство, чим завдали болю серцю Єдиного Істинного Бога. Кожного разу, коли Бог дозволив навколишнім народам повставати і завойовувати ізраїльтян, останні розкаювалися і зверталися до Нього, Сущого Бога, Котрий міг врятувати їх. І кожного разу у незмінній Своїй милості Він піднімав з їх середовища лідера, який визволяв народ з рабства. Поки суддя був живий, Бог давав перемоги Ізраїлю. Але після смерті кожного з суддів народ знову скочувався в безодню поклоніння лжебогам.

Звичайно, встановлений Богом порядок правління передбачав, що ізраїльський народ завжди вів чоловік. Але у виборі Девори Бог зробив рідкісний виняток. Чому? По-перше, духовне розслаблення серед народу було настільки велике, що не знайшлося жодного мужа, здатного гідно посісти місце судді, вступитися за народ і звільнити його від поневолювачів. Не було чоловіка, який міцно став би в проломі за істину (Єр. 22:30).

По-друге, саме в цей період народ особливо відчував потребу в материнській любові і турботі. Саме Девора – духовна «мати Ізраїлю» (Суд. 5:7), була покликана стати променем надії серед людського відчаю і безвиході.

Біблія показує нам Девору як жінку з надзвичайно різнобічним характером. Вона явно володіла чудовими природними рисами лідера: товариська, доброзичлива, розумна і делікатна. Вождь із справжнім материнським духом. Такий дух – це дар Божий, котрий із самозабуттям і жертвистістю служить людям. Окрім того, вона володіла достатнім знанням, досвідом, веденням і здатністю приймати рішення. Це підтверджується тим, що Девора – пророчиця, вона «... судила Ізраїля... під Девориною Пальмою» (Суд. 4:4-5) із властивим їй моральним авторитетом, відвертістю і мудрістю.

Очевидно, в той час вона мала найближче

спілкування з Богом порівняно з іншими в народі, одержувала від Бога об'явлення і передавала їх людям, застерігаючи їх від помилок і всяких небезпек, і керувала розумно. Стиль її керівництва не вирізнявся авторитарністю. У неї відсутні почуття переваги, честолюбства і гордості. В основі її дій – демократичний стиль служіння, любові і співчуття.

Девора була жінкою по серцю Бога, богобійною, благочестивою і скромною. Її посвячене Богові життя відображало послух Його Слово, любов і жертвистість, яка була визначальним фактором в її служінні дружини, матері, пророкиці і судді. Їй не властива самовпевненість, тому що у всьому вона шукала Божої волі і допомоги. Її благочестя випливало з її чистої, непохитної і безумовної віри в Бога Ізраїлю.

Йому вона поклонялася і ревно служила. Бог, зі Свого боку, благословив її всіма духовними дарами, становищем і всім необхідним для життя. Вона не просто спостерігала за становищем в ізраїльському суспільстві, вона жила вірою, що це становище зміниться! Вона розуміла цілі і завдання, які стояли перед нею, тобто володіла цільовою орієнтацією і баченням. Наприклад, попри те, що армія Сісери переважала за силою армію Барака, Девора не тільки не злякалася, а навпаки, спонукала Барака

бути відважним і надихала вірою: «Уставай, бо це той день, коли Господь дав Сісеру в твою руку. Ось Господь вийшов перед тобою» (Суд. 4:14).

Коли в серці людини сильна віра поєднується з готовністю підкорятися, Бог дає велику перемогу. Опис цієї перемоги знаходимо в Книзі Суддів 4:15-16.

Суддя – це слуга Бога і представник влади, який вирішував всі суспільні проблеми, у тому числі і воєнні. Немає сумніву, що Девора була чудовою особою, якщо її визнавав народ Ізраїлю з його патріархальними традиціями. Навіть побіжний погляд на життя Девори показує, що вона завжди пам'ятала про людей і володіла особливою властивістю лідера – співчуттям. Вона розуміла, що людський ресурс найбільш значущий і відіграє одну з провідних ролей в досягненні кінцевої цілі і намірів Божих. Без людей матеріальні та інші ресурси нічого не варті.

Вона ставилася до людини як до особистості, спонукала, надихала і спрямовувала до дії. В її серці не було законницьких почуттів, які завжди вимогливі, витончені, безпощадні і не жаліють людську душу. У кожному, хто приходив до неї за порадою, вона бачила ближнього, якому старалася допомогти з материнською турботою.

Девора слухняна, обов'язкова і діяльна. За вказівкою Бога вона запрошує Барака, хороброго мужа з коліна Нефталіма, й Іменем Бога (але не своєю владою) велить йому зібрати війську і розташуватися на горі Фавор (Суд. 4:7). Девора шукає не своєї слави, а Божої. Окрім того, незважаючи на достатню компетентність, мудрість, знання і досвід, вона розуміє, що у військовій справі потрібні сильна чоловіча рука і авторитет. Це свідчить про істинне усвідомлення своєї ролі і відповідальності як жінки-лідера, правильну розстановку пріоритетів і вміння делегувати частину своїх прав та обов'язків.

Попри безкомпромисність у виконанні Божого провидіння, Деворі був чужий дух змагання, суперництва, ультимативності; бажання співпраці в команді керувало нею завжди. Уважно вислухавши заперечення Барака і його відмову самому йти з військом, вона виносить своє судження: «Піти – піду з тобою, тільки не буде твоя слава на тій дорозі, якою ти підеш, бо в

руку жінки Господь передасть Сісеру» (Суд. 4:9).

Судження шире, але разом з тим рішуче, воно відкрито попереджало про наслідки такого вчинку Барака. Максимально розвиваючи свій лідерський потенціал, Девора одночасно збільшувала потенціал і впевненість Барака. Вона зберігала баланс влади і ефективної поведінки лідера і концентрувала свої здібності на виконанні завдань, які поставив Бог. У цій битві вона відіграла вирішальну роль у Божому провидінні.

Девора – творча особистість і володіла поетичним талантом. Пісня Девори (Суд. 5), що прийшла з глибини віків і передавалася з покоління в покоління, розповідає про події, які тоді відбулися. Подібно до середньовічних героїчних легенд, у ній можна побачити найсуттєвіші риси давньоєврейської ментальності.

Девора оспівала перемогу Ізраїлю в незвично піднесеному і емоційному гімні. Вона приписала Богові всю славу за визволення і веліла народів славити Господа за Його дивні діла. Вона закликала царів і князів навколишніх народів запам'ятати, які діяння Бог звершив для Ізраїлю, і остерігатися чинити йому зло. Вона показала, що честь і сила належать Богові, а не людям чи їх ідолам, і образно описала страшні прояви Божої сили і величі, що сповнюють трепетом. Вона змусила зломлених духом ізраїльтян побачити свій безпомічний стан і яскраво розповіла історію їх визволення.

Прославляючи перемогу над ворогами, Девора склала не просто пам'ятку пісню, а псалом, де події осмислені з точки зору провадження народу Господом. Одне з ключових місць гімну – «Коли вибрав нових він богів, тоді в брамах війна зачалася» (Суд. 5:8) відображає розуміння смислу подій, що відбулися. Ця думка не нова, хоч і постійно забувалася. А інше важливе місце – «З силою будеш ступати, о душе моя!» (Суд. 5:21) містить думку, яка в той час навряд чи утвердилася в народній свідомості. У цих словах підсумовано прозріння Девори: не зброєю одержана перемога, не фізичною силою, а силою вірою, що дозволила спертися на заступництво згори.

І хоча жінка-лідер в Біблії виняток, але Сам Бог дає їй доручення бути керівником, «бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога» (Рим. 13:1). Девора – це приклад ефективного лідерства, приклад позитивних рис і характеристик керівника, які необхідно розвивати в собі кожному – не тільки лідеру, а й просто християнину.

Безумовно, вона, як суддя, пророкиця і благочестива жінка, жінка-мати, позитивно вплинула на народ Ізраїлю і наблизила його до Бога. Під час її правління земля мала спокій 40 років. Такими словами Боже джерело закінчує розповідь про Девору. Цей чудовий альянс віри і посвячення, чистого серця і материнського духа високо цінують і Бог, і люди.

Марія Жиділяєва.

УРОКИ ПИСАННЯ

Ноомі – приємна Господу

Книга Рут, у якій ми знайомимосся з Ноомі, – це, фактично, не книга, а оповідання. Записане воно всього на кількох сторінках Біблії і розповідає про події, що ділися приблизно за 1100 років до Р. Х. Ця невеличка оповідь при уважному прочитанні може дати нам дуже цінні уроки.

Перший урок бачимо в першому ж вірші. Це урок покірності чоловікові. Можливо, Ноомі не хотіла виходити з краю. Її сім'я не була бідною (сама Ноомі засвідчить це пізніше, коли, повернувшись до Віфлеєму, скаже, що заможною вона вийшла в моавські степи). Але вона без слів вирушає в дорогу.

Моавітяни були нащадками Лота, отже, далекими родичами євреїв, але, на жаль, ідолопоклонниками. Вони поклонялися богам Кемосу, приносячи йому в жертву дітей. Тобто ізраїльтянин, який знав живого Бога, свідомо переїхав в край ідолопоклонників, переставши покладатися на свого Бога.

Можна думати, що згода Ноомі на переїзд була помилкою з її боку – ідея перецькати голод в Моаві закінчилася смертю і чоловіка Ноомі, і її синів. Але думати так, мабуть, все ж неправильно.

Бог контролює всі обставини життя Своїх дітей. Покора чоловікові дозволила язичниці Рут увійти в родовід Месії, а це була частина Божого плану спасіння людини. Покора чоловікові і сьогодні допомагає Божому плану втілюватися в житті кожної Його дочки.

На чужині Ноомі прислухалася до того, що діється в її краї. І коли почула, що Господь згадав про Свій народ і дав йому хліба, вирішила повернутися додому. Її невістки захотіли піти з нею, і вона чесно, нічого не приховуючи, розповідає, що чекає їх у незнайомому краї.

Деколи віруючі, закликаючи навернутися до Господа, малюють привабливі картини успішного життя, яке гарантоване кожному, хто покається. А це неправильно – на шляху з Господом можливі і вершини, і долини, і то долини смертної темряви. Тому треба бути відвертим і звіщати повну Євангелію, а не Євангелію процвітання.

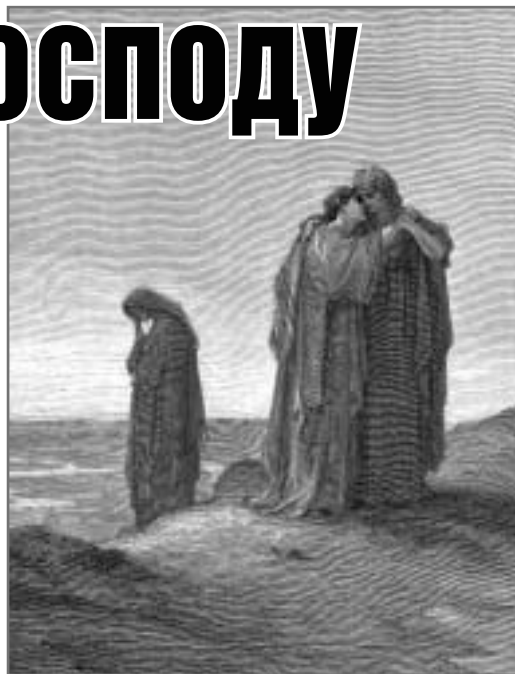
У старозаповітні часи імена людей відігравали велику роль, і батьки не вибирали імена просто так. Ім'я, яке батьки дали Ноомі, означало «приємна». І вона справді була приємною і для людей, і для Бога. Той факт, що Рут пішла за своєю свекрухою, також дуже багато говорить

для нас. Ноомі була приємною для Бога і своїм життям показала невістці свого Бога.

Рут була моавітянкою, ідолопоклонницею. І щось у поведінці свекрухи так вразило і переконало її, що вона покинула вірування свого народу, можливо, покинула батьків, братів і сестер, родину і заявила, що Бог Ноомі буде її Богом.

Ось приклад зразкової свекрухи для всіх теперішніх свекрух. Усім християнкам варто дати собі відповідь на питання, якого Бога ми показуємо своїм дітям, своїм рідним.

Життя Ноомі складалося зовсім не гладко. Фактично, вона зазнає життєвого краху. Але й у такій ситуації – поховавши чоловіка і синів, залишившись без засобів для існування (у ті часи жінка в її становищі була приречена на злидні), Ноомі не відрікається від свого Господа. Вона усвідомлює, що повертається додому ні з чим, але все ж повертається

ся – до свого народу і до свого Бога.

Це прекрасний урок і для сучасних християн: коли в нас є Бог, в нас є все. Ноомі не розчаровується в Бозі своїх батьків, але у всьому покладається на Нього.

І Він не розчарує її. Закінчення цієї історії підтверджує вічну істину Божого Слова – повна посвята Господу має нагороду. У результаті Божого благо-

словення і мудрості Ноомі Рут, беззаперечно слухаючись свекрухи (таким великим авторитетом користувалася вона в невістки), стає дружиною Боаза і прабабусею Давида, влившись, таким чином, у родовід Месії.

Сьогодні за два кілометри на схід від Віфлеєму є «поле Боаза», де Рут збирала колоски. А поруч з ним – поле пастухів, де, як вважається, ангели сповістили про народження Христа. Згідно з переказами, місце, на якому зародилося кохання Боаза і Рут, Бог вибрав за місце небесного сповіщення про народження Христа.

А Ноомі стала щасливою в новій благословенній сім'ї. Настав день, коли вона була потішена за всю свою долю – коли Рут народила свого первістка. «І сказали жінки до Ноомі: «Благословенний Господь, що не позбавив тебе сьогодні родича! І буде славним ім'я його серед Ізраїля. І він буде тобі потішителем душі та на виживлення твоєї сивини, бо породила його твоя невістка, що любить тебе, що ліпша тобі за сімох синів». І взяла Ноомі ту дитину, і поклала на коліна свої, і була їй за няньку. А сусідки називали ім'я йому, говорячи: «Народився син для Ноомі». І назвали ім'я йому: Овед. А він – батько Ессея, Давидового батька» (Рут:14-17).

Тож підсумуємо: яким би розбитим не видавалося наше життя, якщо ми твердо покладаємося на Господа, Він зможе благословити нас. Причому благословити значно більше за те, чого просимо і чого сподіваємося (Еф. 3:20).

Язык мій — ворог мій?

Язык — орган смаку і мови. У нашій мові існує величезна кількість прислів'їв та приказок про язык, слова і мову. Чимало посилянь на язык — як у прямому значенні, так і для означення якого-небудь діалекту (5 М. 28:49; Дії 1:19) або людей різних племен і говірок (Іс. 66:18; Об. 11:9) знаходимо в Біблії.

Образно кажучи, язык може бути подібний до гострого меча або бритви, він здатний серйозно поранити: «Заховай мене від потаємного збору злочинців, від крику свавільців, які нагострили свого языка як меча, натягнули стрілу свою словом гірким» (Пс. 64:3-4); «Знаходжуся я серед левів, що людських синів пожирають, їхні зуби — як спис той та стріли, а їхній язык — гострий меч» (Пс. 57:5); «Замишляє лукавство язык твій, як та бритва нагострена ти, що чиниш обману» (Пс. 52:4); «Вони гострять свого языка, як той вул, отрута гадюча під їхніми устами» (Пс. 140:4).

Язык може стріляти, мов лук: «Вони напинають свого языка, немов лука свого, для неправди» (Єр. 9:2) і ранять обманом, мов стрілою: «Їхній язык — смертоносна стріла, він обману говорить: устами своїми говорить із ближнім про мир, а в нутрі своєму кладе свою засідку» (Єр. 9:7).

Язык може бути використаний як зброя нападу: «І сказали вони: Ходіть і обміркуємо заміри на Єремію, бо не згинув Закон у священика, і рада в премудрого, а слово в пророка. Ходіть, і ударимо його языком його власним, і не зважаймо на жодні слова його» (Єр. 18:18).

Язык може бути використаний задля підлецування: «Бо в їхніх устах нема правди, нутро їхнє приносить нещастя, гріб відкритий — їхнє горло, свій язык вони роблять гладеньким!» (Пс. 5:10); «Хто напоумляє людину, той знаходить в кінці більшу ласку, ніж той, хто лестить язиком» (Пр. 28:23); для наклепу і пліткування: «Той, хто в невинності ходить, і праведність чинить, і правду говорить у серці своїм, хто не обмовляє своїм язиком, і злого не чинить для друга свого, і свого ближнього не зневажає» (Пс. 15:2-3); «Вітер північний народжує дощ, а таємний язык — сердце обличчя» (Пр. 25:23); «Виявляє обмовник таємне, вірнодухий же справу ховає» (Пр. 11:13); «Стережіться розчини фарисейської, що є лицемірство! Бо немає нічого захованого, що не відкриється, ні таємного, що не виявиться. Тому все, що казали ви потемки, — при світлі почується, що ж шептали на вухо в момерах, — на дахах проповідане буде» (Лк. 12:1-3); «З браку дров огонь гасне, а без пліткаря мовкне сварка» (Пр. 26:20).

Язиком можна лихословити: «Свої уста пускаєш на зло, і язык твій обману плете» (Пс. 50:19); виявляти нестримність і сварливість: «Свої уста до неба підносять, — а їхній язык по землі походжає...» (Пс. 76:9); «Язык лагідний — то дерево життя, а лукавство його — зламання на дусі» (Пр. 15:4); «Ліпше жити в куті на даху, ніж з сварливою жінкою в спільному домі» (Пр. 25:24); «Вугілля для жару, а дрова огневі, а людина сварлива — щоб сварку розпалювати» (Пр. 26:21); «Як срібло з жужелицею, на горшкові накладене, так полум'яні уста, а серце лихе» (Пр. 26:23);

Язык — засіб для брехні: «... пороз-кривали на мене уста нечестиві та пельки лукаві, язиком неправдивим говорять зо мною» (Пс. 109:2); «Брехливий язык ненавидить своїх утискуваних, і уста гладенькі до згуби провадять» (Пр. 26:28); «Ти їх у заслоні обличчя Свого заховав від людських тенет, Ти їх від лихих язиків у наметі сховаєш!» (Пс. 31:21); «Вони наVERTаються, та не до Всевишнього, стали, немов той обманливий лук... Упадуть від меча їхні князі за гордість свого языка, — це їхня наруга в єгипетським краї!» (Ос. 7:16); «Замишляє лукавство язык твій, як та бритва нагострена ти, що чиниш обману!» (Пс. 52:4); «... бо навчає провина твоя — твої уста, і ти

вибираєш собі языка хитрунів» (Йов. 15:4); «...устами своїми маскується ворог і ховає обману в своєму нутрі: коли він говорить лагідно — не вір ти йому, бо в серці його сім огид!» (Пр. 26:24-25); «Людина лукавого серця не знайде добра, хто ж лукавить своїм язиком, упаде в зло» (17:20).

Люди можуть використати свій язык, щоб грішити: «Не бракує гріха в велемовності, а хто стримує губи свої, той розумний» (Пр. 10:19); «Я сказав: «Пильнувати я буду дороги свої, щоб своїм язиком не грішити, накладу я вуздечку на уста свої, поки передо мною безбожний» (Пс. 39:2); а можуть використати язык, щоб проповідувати про Господа: «А язык мій звіщатиме правду Твою, славу Твою кожен день!» (Пс. 35:28); «Наші уста тоді були повні веселощів, а язык наш — співання! Казали тоді між народами: «Велике вчинив Господь з нами!»» (Пс. 126:2).

Біблійні заповіді про язык

Біблія вчить нас стримувати свій язык від зла: «Хто та людина, що хоче життя, що любити дні довгі, щоб бачити добро? Свого языка бережи від лихого, а уста свої — від говорення підступу» (Пс. 34:13-14); «Бо хто хоче любити життя та бачити добрі дні, нехай стримує свого языка від лихого та уста свої від говорення підступу» (1 Петр. 3:10); «Хто стереже свої уста й свого языка, той душу свою зберігає від лиха» (Пр. 21:23).

Нам варто гамувати свій язык: «Коли ж хто гадає, що він побожний, і свого языка не вгамовує, та своє серце обманює, — марна побожність того!» (Як. 1:26).

Язык — індикатор духовності

Язык виявляє те, що заховане в людині на серці: «Лицеміри! Про вас добре Ісая пророкував був, говорячи: «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене! (Мт. 15:7-8); «А Він (Ісус) відказав: «Чи ж і ви розуміння не маєте? Чи ж ви не розумієте, що все те, що входить до уст, вступає в череву і й назовні виходить? Що ж виходить із уст, те походить із серця, — і воно опоганює людину. Бо з серця виходять лихі думки, душоугубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги. Оце те, що людину опоганює. А їсти руками невимитими, — не опоганює це людини!» (Мт. 15:16-20); «Нема доброго дерева, що родило б злий плід, ані дерева злого, що родило б плід добрий. Кожне ж дерево з плоду свого пізнається. Не збирають бо фіг із тернини, винограду ж на глуду не рувть. Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихої виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста його!» (Лк. 6:43-45); «Хто уста свої стереже, той душу свою береже, а хто губи свої розпускає — на того погібиль» (Пр. 13:3); «Хто стереже свої уста й свого языка, той душу свою зберігає від лиха» (Пр. 21:23).

Нерозумний і мудрий пізнаються за языком

У народі кажуть: «Добра голова не скаже пусті слова». А ось що про це говорить Слово Боже: «Хто погорджує ближнім

своїм, той позбавлений розуму, а розумна людина мовчить» (Пр. 11:12); «Язык мудрих — то добре знання, а уста нерозумних глупоту висловлюють» (Пр. 15:2); «І глупак, як мовчить, уважається мудрим, а як уста свої закриває — розумним» (Пр. 17:28); «Слова з уст премудрого — милість, а губи безумного нищать його: початок слів його уст — глупота, а кінець його уст — зле шаленство» (Екл. 10:12-13).

Язык мудрих лікує: «Дехто говорить, мов коле мечем, язык же премудрих — то ліки» (Пр. 12:18).

Праведний і нечестивий пізнаються за языком

«Язык праведного — то добірне срібло, а розум безбожних — мізерний» (Пр. 10:20); «Пасуть багатьох губи праведного, безглузді ж умирають з нерозуму» (Пр. 10:21); «Уста праведного дають мудрість, а лукавий язык буде втятий. Уста праведного уподобання знають, а уста безбожних — лукавство» (Пр. 10:31-32); «Пастка злого — в гріху його уст, а праведний з утиску вийде» (Пр. 12:13); «Уста правдиві стоятимуть вічно, а брехливий язык — лиш на хвилю» (Пр. 12:19); «Нікчемна людина копає лихе, а на устах її — як палючий огонь» (Пр. 16:27); «Лукава людина сварки розсіває, а обмовник розділює друзів» (Пр. 16:28); «Лиходій слухається уст безбожних, слухає неправдомов языка лиходійного» (Пр. 17:4).

Попередження Нового Заповіту про зло нестриманого языка

«Бо багато ми всі помиляємось. Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло. От і коням вкладаємо уздечки до рота, щоб корилися нам, і ми всім їхнім тілом керуємо. От і кораблі, хоч які величезні та гнаті вітрами жорстокими, проте найменшим стерном скеровуються, куди хоче стерничий. Так само й язык, — малий член, але хвалиться вельми! Ось маленький огонь, а запалює величезного ліса! Язык — то огонь. Як світ смертельний, поставлений так поміж нашими членами, язык сквернить усе тіло, запалює круг життя, і сам запалюється від геєнни. Бо всяка природа звірів і пташок, гадів і морських потвор приборкується, і приборкана буде природою людською, та не може ніхто із людей языка вгамувати, — він зло безупинне, він повний отрути смертельної! Ним ми благословляємо Бога й Отця, і ним проклинаєм людей, що створені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було! Хіба з одного отвору виходить вода солодка й гірка? Хіба може, брати мої, фігове дерево родити оливки, або виноград — фіги? Солодка вода не тече з солонця» (Як. 3:2-12).

А як і для чого використовуєте свій язык ви, читачу: щоб вимовляти брехливі і образливі слова чи щоб прославляти Бога і свідчити про спасоночу жертву Ісуса Христа?

Якою людиною ви є виходячи з того, що і як ви говорите: мудрою чи нерозумною, праведною чи нечестивою?

Не забувайте, що вам доведеться давати звіт Господу Богу: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, dadуть вони відповідь судного дня! Бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений» (Мт. 12:36-37).

Тому користуйтеся порадою Біблії: «Тож нехай не панує гріх у смертельному вашому тілі, щоб вам слухатись його пожадливостей, і не віддавайте членів своїх гріхові за знаряддя неправедности, але віддавайте себе Богові, як оживих із мертвих, а члени ваші — Богові за знаряддя праведности» (Рим. 6:12-13).

ВАРТО ЗАДУМАТИСЯ

Що робить Америку досі християнською

Знайомтесь, хто не знає, — Тайгер Вудс. Знаменитий американський гольфіст, 15-кратний переможець турнірів «Мейджор». За даними журналу «Форбс» Тайгер Вудс — найбільш високооплачуваний спортсмен у світі. Крутий хлопець, що не кажи.

34-літнього мультимільйонера Тайгера Вудса зловили на зраді своїй дружині і зробили всю відповідну інформацію доступною «широкій громадськості». Потім, тієї ж ночі, він потрапив у аварію і пошкодив обличчя (злі язики твердять, що не аварія стала причиною розбитого обличчя, а бійка з дружиною, де остання отримала верх). А вже після такої новини і так досить гучна історія появилась на перших шпальтах всіх ЗМІ в Штатах.

Обговорювали все. Що за коханка, скільки було коханок, протягом якого часу він зраджував дружині, чому зраджував, як зреагувала його дружина, дізнавшись про зраду і так далі. Появилися сатиричні програми на тему побиття Тайгера дружиною кляшкою для гольфа. Ох вже ці американці! Хлібом не годуй — дай тільки розмазати кого-небудь по асфальту.

Як зреагував на це Тайгер? Мультимільйонер, спортсмен, крутий хлопець.

Варіант 1 — проігнорував, зробивши вигляд, що нічого не відбувається, тим чи іншим чином змусивши дружину замовкнути. Минув час — всі забули.

Варіант 2 — найпронирливішому журналюзі, який найбільше писав на тему коханок Тайгера, невідомі в під'їзді проломили голову залізним предметом. Сам Тайгер заявив, що це зробили його заздрісники для того, щоб ще більше зіпсувати йому репутацію.

Варіант 3 — Тайгер подав до суду на журналістів, і суддя, після консультацій з ким треба, присудив інформаційним компаніям виплатити Тайгеру компенсацію за моральну шкоду у розмірі мільярда доларів. Можливо, у вас є й інші варіанти... І можливо, ви знаєте, що сталося насправді.

Тайгер Вудс покався публічно і попросив пробачення в усіх, кого образив своєю негідною поведінкою, включаючи членів сім'ї, друзів і вболівальників. Він зробив сам само, як роблять всі «тупі американці» у схожій ситуації — прийняв усю ганьбу і покався. Він зібрав друзів і представників ЗМІ для того, щоб зробити відповідну заяву. Ось кілька рядків з неї:

«Я перестав жити відповідно до принципів, яких мене навчили. Я знав, що мої вчинки неправильні, але старався перекопати себе, що звичайні правила на мене не поширюються. Я ніколи не задумувався, кого можу поранити. Навпаки, я думав лише про самого себе. Я перейшов усі межі, в яких повинна жити подружня пара. Думав, що можу мати все, що захочу. Що, тяжко працюючи все своє життя, я можу дозволити собі насолоджуватись всіма спокусами навколо мене. Я відчував, що маю на них право завдяки грошам і славі. І мені не треба було далеко ходити, щоб знайти ці спокуси.

Я помилявся. Я був нерозумним. Я не мав права грати за іншими прави-

лами. Принципи, за якими живуть інші, поширюються і на мене. Я завдав болю своїй дружині, своїм дітям, своїй мамі, сім'ї дружини, друзям і всім іншим, хто захоплювався мною.

У мене було багато часу обміркувати все, що я зробив. Моє моральне падіння змусило мене подивитись на себе з боку, з якого я ніколи на себе не дивився. Тепер справа за мною самим — покрити завдану шкоду, почавши з того, щоб ніколи не повторювати вчинених помилок. Настав час почати життя порядної людини...»

Тайгер Вудс зробив єдино можливу річ для того, щоб залишитися людиною в цьому суспільстві. Він покався. Не має значення, було його каяття істинним чи ні, писав він сам текст свого виступу перед ЗМІ чи це робили для нього спірайтери. Важливим залишається факт, що по-іншому в цьому суспільстві чинити неможливо. По-іншому не буває. Ні, буває, звичайно, але що повинна зробити відома людина, щоб хоч якось залишитися на «плаву», якщо понад 85 відсотків її вболівальників, друзів і всіх інших людей в суспільстві осуджують подружню зраду? Звідки це? Чи не з Біблії випадково? Чи не християнський це принцип, який просякнуте все суспільство і який сформував відповідне ставлення навіть в тих, хто не ототожнює себе з церквою?

Не лише за кількістю церков чи мирян визначається християнська нація (хоч, звичайно, певна залежність є), а, швидше за все, за тими «розуміннями», які засіли глибоко у свідомості людей і керують їх вчинками в тих чи інших ситуаціях. Публічне каяття Тайгера — чудовий тому приклад і служить найкращим доказом того, що Америка, як і раніше, — нація християнська.

Однак не все так гладко в Штатах, тенденції дуже недобрі. Окрім Обами, який заявив туркам, що Америка не християнська нація, всередині країни не бракує деструктивних сил, які намагаються повернути суспільство в поганство або, у крайньому разі, формалізувати християнство до рівня поганства.

Лідерами руйнування християнських «розумінь» в суспільстві, як не дивно, є знані служителі і великі церковні об'єднання. То одного служителя викрили в гомосексуальних зв'язках, то іншого. Один розлучився і тут же оженився, другий згрішив з секретаркою, третій «забув» заплатити податок з доходів майже в мільярд... І ось зовсім недавно ще один «просто» об'явив про розлучення.

Виявляється, не лише для спортсменів, таких, як Вудс, перестають існувати певні межі, а й багато «суперзірок» християнського світу забувають про їх існування, що значно серйозніше. Кому більше дано, з того більше спитається. Саме завдяки такій нехорошій череді «падінь» служителів в християнській нації сьогодні з'яють поганські тріщини і багато хто опиняється в становищі Вудса, цілком щиро перестаючи усвідомлювати, що таке ці самі межі і бар'єри, хто їх придумав і для чого їх дотримуватися.

Invictory.org

ВАЖЛИВО

Уряд знизив тарифи на комунальні послуги для релігійних організацій до рівня, як для населення

Кабінет Міністрів України 24 лютого прийняв постанову, згідно з якою тарифи на централізоване опалення, постачання гарячої та холодної води для релігійних організацій встановлюються на тому ж рівні, як і для населення.

Відповідно до ухвалені постанови, Кабінет Міністрів України вніс зміни до двох постанов уряду, які передбачають, що «органи влади, уповноважені встановлювати (погоджувати) тарифи, можуть визначити додаткові категорії споживачів» у разі дотримання певних умов рентабельності.

Одночасно з цим до обох з зазначених постанов Кабміну внесено доповнення про те, що «релігійні організації сплачують надані послуги за тарифами, встановленими для населення».

На думку Держкомнацрелігій, внесення таких доповнень до цих постанов Кабінету Міністрів «відповідає загальній політиці держави щодо релігійних організацій, які сплачують за електроенергію та газ за тими самими тарифами, як і населення».

irs.in.ua.

«Ви світло для світу»

МІНІ-ПРОПОВІДЬ

«Ви світло для світу... Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі»
(Мт. 5:14, 16).

На березі моря стояла самотня хатина, в якій жила бідна вдова. Берег біля хатини був скелястий і крутий, море в цьому місці було дуже небезпечне для мореплавців. Не раз бідна жінка з жахом дивилася, як близько біля цього берега рибальські човни боролися з хвилями, і чула крики людей, що гинули. Одної бурхливої ночі, коли вітер завивав у димарі хатини, жінка не могла заснути. Вона думала: «Що тепер коїться в морі, скільки людей загине цієї жахливої ночі поблизу берега, де стоїть моя хатина!».

Раптом її осяяла щаслива думка. Її хатина стояла на підвищеному місці, і вікно виходило на море. А чи не поставити їй лампу на підвіконня і цим попередити рибалок про близькість небезпечного берега?

Так жінка і зробила. Відтоді кожної бурхливої ночі у вікні хатини горіла лампа, і не один рибалка врятувався завдяки її

світлу, дякуючи Богові за добру жінку.

«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі». Наші добрі діла не є підставою для нашого спасіння, але це результат і доказ нашого спасіння. Спасіння наше — Бог, а не наші діла. Однак ділами віри ми показуємо свою віру і свою вірність Богові.

Видимі для всіх добрі діла повинні зрештучатися у свій час і на своєму місці. Просить хтось допомоги — допоможи, скривдив тебе хтось — прости, сів хтось до твого столу — почастуй його, настав час для молитви — молися благоговійно.

Підведись, спираючись на праведність Ісуса, і скажи, чи так ти живеш. Добрі діла повинні бути виразом добрих почуттів, і вони промовляють значно голосніше за слова. Слова вчать, а діла переконують.

АКТУАЛЬНО

Схвалено програму духовно-морального виховання дітей

Громадська рада при Міністерстві освіти і науки України з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями, до складу якої входить завідувачка відділу служіння дітям ЦХВСУ Лариса Онищук, схвалила програму духовно-морального виховання дітей дошкільного віку, яка буде викладатися за згодою батьків.

У ході засідання члени Громадської ради ознайомились з програмою духовно-морального виховання дітей дошкільного віку, успішно апробовану протягом останніх десяти років у дошкільному навчальному закладі №4 м. Южного Одеської області. Презентований досвід виховання в дітей високих моральних якостей вже використовується за згодою батьків і в інших дошкільних закладах та знаходить підтримку також серед вихователів та педагогів.

Громадська рада при Міносвіти ухвалила рішення про підтримку представленої програми духовно-морального виховання, розробленої при підтримці Національного університету «Острозька академія», у дошкільних навчальних закладах. Учасники

засідання також звернулись до Міністерства з проханням присвоїти цій програмі належний гриф та надати сприяння у використанні подібних програм на всеукраїнському рівні.

Було розглянуто також питання про шляхи ширшого запровадження предметів духовно-морального спрямування, як-от «Основ християнської етики», за участі обласних та міських управлінь освіти. На сьогодні цей предмет викладається лише у 30% шкіл України, найменше — у Луганській, Харківській, Полтавській, Сумській областях.

Представник Об'єднання єврейських релігійних організацій України Геннадій Білоричський зауважив, що процес викладання таких предметів не повинен супроводжуватись релігійною практикою. Він підкреслив, що у шкільних класах часто вчать діти з різними релігійними поглядами, тому в навчальних закладах не має бути жодних проявів катехизації.

Присутні представники конфесій наголосили, що мова йде саме про факультативне викладання цього предмета та попередню

згоду батьків, що дозволяє не допустити нав'язування християнських цінностей представникам інших релігій.

У ході засідання також було порушено питання про зміст та методику викладання програм зі статевого виховання у школах України. Представники Церков висловили занепокоєння тим, що під час таких уроків найчастіше учнів лише закликають користуватись презервативами, проте в основу шкільного виховання не ставляться питання відповідальної поведінки та дошлюбної стриманості.

На думку представника Церкви ХВЄ України Лариси Онищук, така інформація для дітей підліткового віку лише стимулює їх до розпусти, адже вчителі занурюють їх у сферу, з якою вони ще не обізнані.

За результатами обміну думками було вирішено предметно розглянути ці проблемні питання на наступному засіданні Громадської ради при Міносвіти з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями.

irs.in.ua.

ПРИТЧІ

Любов найважливіша

Жінка вийшла зі свого дому і побачила у вуличному дворіку трьох незнайомих старих чоловіків з довгими білими бородами. І сказала:

— Ви, мабуть, голодні. Будь ласка, увійдіть в мій дім...

— А чоловік вдома? — запитали вони.

— Ні, — відповіла вона. — Його немає.

— Тоді ми не можемо увійти, — відповіли вони.

Ввечері, коли її чоловік повернувся додому, вона розповіла йому про те, що трапилося.

— Йди, скажи їм, що я вдома, і запроси їх, — сказав чоловік.

Жінка вийшла і запросила старих.

— Ми не можемо увійти в дім разом, — відповіли вони.

— Чому? — здивувалася вона.

Найстарший подорожний сказав, вказуючи на одного свого супутника: «Його називають Багатство». Потім вказав на іншого: «А це Удача. Мене ж називають Любов». Після чого додав: «Йди додому і порадься зі своїм чоловіком, кого з нас ви хочете бачити у своєму домі».

Жінка розповіла чоловікові про те, що

почула. І чоловік дуже зрадів.

— Як добре! — сказав він, — Якщо вже треба зробити вибір, то запросимо Багатство. Нехай увійде і наповнить наш дім всіляким цінним маємком!

Його дружина заперечила:

— А чому б не запросити Удачу?

Їхня донька слухала все, сидячи в кутку. І сказала:

— А чи не краще нам запросити Любов?

Адже тоді в нашому домі запанує любов!

— Так, вона слушно каже, — згодився чоловік. І звернувся до дружини:

— Йди і попроси Любов стати нашим гостем.

Жінка вийшла і запитала в старців:

— Хто з вас Любов? Заходь і будь нашим гостем.

Старий на ім'я Любов пішов у напрямку дому. Інші два рушили вслід за ним. Здивована жінка сказала:

— Я ж запросила тільки Любов. Чому ви йдете всі?

Старці відповіли: «Якби ви запросили Багатство чи Удачу, інші два з нас залишилися б на вулиці, але куди йде Любов, туди завжди слідує Багатство та Удача».

ОПОВІДКИ

Проповідь

Одного разу проповідник прийшов на зібрання і з подивом виявив, що зала була порожньою, якщо не враховувати молодого конюха, що сидів у першому ряду. Проповідник подумав: «Чи повинен я проповідувати одній людині?».

І вирішив запитати в конюха: — Окрім тебе, тут нікого немає. Як ти думаєш, проповідувати мені чи ні?

Конюх відповів: — Пане, я проста людина і на цьому не розуміюся. Але коли я заходжу в конюшню і бачу, що всі коні розбіглися, а залишився лише один, я все одно даю йому їсти.

Проповідник, взявши близько до серця ці слова, почав свою проповідь. Він говорив більше двох годин і, закінчивши, відчув на душі полегшення. Йому захотілось почути, наскільки гарною була його промова. І він запитав у свого слухача:

— Чи тобі сподобалася моя проповідь?

— Я вже казав, що я проста людина і не дуже розумію все це. Але якщо я заходжу в конюшню і бачу, що всі коні розбіглися, а залишився лише один, я все одно його нагожую. Однак я не віддам йому корм, який призначений для всіх коней.

Кожна оповідка — це тема для роздумів. За допомогою цієї можна навчитись розумно тратити свої сили.

РІСУ.

Англіканська Церква Америки оголосила про перехід в католицизм

Англіканська Церква Америки (АЦА), що об'єднує близько 100 консервативних парафій та більше 5 000 віруючих, оголосила про перехід у католицизм.

На початку березня в місті Орlando, штат Флорида, відбулося засідання Ради єпископів АЦА, у результаті якого лідери консерваторів вирішили звернутися у ватиканську Конгрегацію віровчення з проханням прийняти їх в повне спілкування зі Святим Престолом. Таким чином, лідери АЦА прийняли пропозицію папи Бенедикта XVI, викладену в апостольській конституції *Aglicanorum Coetibus*.

У Голлівуді звернулися до біблійної тематики

Кіностудія Paramount Pictures збирається екранізувати біблійну Книгу Буття. Першу книгу з П'ятикнижжя Старого Заповіту знімають з використанням найсучасніших стереоскопічних технологій. Бюджет картини за попередніми оцінками становитиме 30 мільйонів доларів. Фільм «Буття» розповідатиме про період від створення світу і людини до смерті Йосипа в Єгипті.

Останнім часом у Голлівуді зростає інтерес до біблійної тематики. Раніше повідомлялося, що кіностудія 20th Century Fox екранізує біографію пророка Мойсея.

Життя, завдовжки у 100 слів

Пелюшки. Колиска. Крики.
Слово. Крок. Простуда. Ліки.
Метушня. Забави. Брат.
Двір. Гойдалка. Ясла-сад.
Школа. Двійка. М'яч. Підніжка.
Гіпс. Бинти. Страждання. Ліжко.
Бійка. Кров. Розбитий ніс.
Друзі. Двір. Тусовка. Ліс.
Інститут. Весня. Листи.
Літо. Сесія. Хвости.
Кава. Сесія. Зубрівка.
Пиво. Сміх. Гріхи. Горілка.
Романтизм. Коханья. Ночі.
Зорі. Руки. Губи. Очі.
Шлюб. Весілля. Теща. Сварки.
Друзі. Клуб. Безсоння. Ранки.
Дім. Робота. Дім. Сім'я.
Сонце. Літо. Сніг. Зима.
Син. Колиска. Крики. Ранки.
Стрес. Компанія. Коханка.
Бізнес. Гроші. План. Аврал.
Телевізор. Серіал.
Дача. Сад. Городиня.
Спина. Серце. Сивина.
Внук. Колиска. Стреси. Біль.
Тиск. Відчуження. Постіль.
Серце. Нирки. Біль. Ридання.
Лікар. Речі. Гріб. Прощання.

Така реальність життя.

І лише Христос надає сенс кожному рухові твого буття...

№ 3 (66) Виходить щомісяця
БЕРЕЗЕНЬ 2010 р.

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ
ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726